

УНИВЕРЗИТЕТ „СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЈ“ ВО СКОПЈЕ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ „БЛАЖЕ КОНЕСКИ“ - СКОПЈЕ

ЦИКЛУС ЗА СВЕТУЛКИТЕ

Студентски преводи на поезија
од Матеја Матевски
на 17 јазици

Универзитет „Св. Кирил и Методиј“ во Скопје
Филолошки факултет „Блаже Конески“

ЦИКЛУС ЗА СВЕТУЛКИТЕ

студентски преводи на поезија од

Матеја Матевски

на 17 јазици

Скопје, 2025

Издавач

Универзитет „Свети Кирил и Методиј“ во Скопје
Филолошки факултет „Блаже Конески“ – Скопје

Уредник на издавачката дејност
на Филолошки факултет „Блаже Конески“ – Скопје
проф. д-р Владимир Мартиновски
декан на Факултетот

Уредници на изданието
проф. д-р Катарина Ѓурчевска-Атанасовска
виш лектор м-р Валентина Милошевиќ-Симоновска

Приредиле
проф. д-р Катарина Ѓурчевска-Атанасовска
виш лектор м-р Валентина Милошевиќ-Симоновска

Компјутерска обработка на текстот
Марија Нестороска
студентка од четврта година
на Катедрата за италијански јазик и книжевност

Дизајн на корица
МАР-САЖ, Скопје

Печати
МАР-САЖ, Скопје

Тираж
150 примероци

Воведна реч

Овогодинешната студентската преведувачка работилница му е посветена на преведувањето на „Циклусот за светулките“ од реномираниот македонски поет Матеја Матевски на странските јазици што се изучуваат на Филолошкиот факултет „Блаже Конески“ при Универзитетот „Св. Кирил и Методиј“ во Скопје. Изборот на оваа поезија за преведување не е случаен и има уметничка тежина, со оглед на тоа дека Матевски е еден од најистакнатите современи македонски поети познат и во светски рамки. Со својата слоевита, силно експресивна и оскиморонски метафорична поезија тој остави исклучителен уметнички белег во македонската современа литература, а тоа претставува возбудлива инспирација за преведувачите и можност за афирмација на нашата литература во глобални рамки.

Со таа цел во периодот октомври-ноември 2025 година ја организиравме оваа студентска преведувачка работилница за „Циклус за светулките“. Овој поетски циклус е дел од стихозбирката „Круг“ (1977) и е сочинет од единаесет песни во кои централен мотив е светлината претставена преку феноменот на светулките како основна потреба на човековата душа. Во работата се вклучија наставници, странски лектори и студенти од речиси сите катедри на Филолошкиот факултет. За организацијата и реализацијата на активностите во својство на координатори се погрижија проф. д-р Катарина Ѓурчевска-Атанасовска и виш лектор м-р Валентина Милошевиќ-Симоновска.

Имајќи предвид дека преведувањето не започнува со ставање на хартија на зборовите на јазикот цел, туку со љубопитност и истражување на спецификите на оригиналот, со темелно запознавање со авторот и неговото творештво како и со антиципирање на потенцијалните предизвици, ораганизиравме две средби на кои присуствуваа студентите-преведувачи заедно со

нивните ментори и лектори. На првата средба која се одржа на 22.10.2025 година учесниците во работилницата имаа можност да слушнат две излагања поврзани со преведувањето поезија и опусот на Матеја Матевски. Проф. д-р Весна Мојсова-Чепишевска, редовен професор на Катедрата за македонска книжевност и култура, даде кус осврт кон делото и поетиката на Матеја Матевски, задржувајќи се на „Циклусот на светулките“ и симболиката на светлината како централен мотив, а тоа им помогна на студентите подобро да проникнат во стиховите и да ги антиципираат можните предизвици при преведувањето. Второто излагање го одржа проф. д-р Солзица Поповска, редовен професор на Катедрата за преведување и толкување, која се осврна на спецификите поврзани со книжевниот превод и поконкретно на проблематиката поврзана со преведувањето поезија. Таа ги сподели своите искуства, согледувања и сугестии на оваа тема со цел да им помогне на студентите подобро да го разберат преведувачкиот процес и целта што треба да ја постигнат.

На втората средба организирана во рамките на студентската преведувачка работилница која се одржа на 12.11.2025 година се разговараше за текот на преведувањето на песните, се споделуваа искуства, согледувања и беа предложени повеќе успешни преведувачки решенија и стратегии за справување со предизвиците. Учесниците на оваа работилница имаа можност за сите дилеми да продискутираат со проф. д-р Милан Дамјаноски, редовен професор на Катедрата за англиски јазик и книжевност, кој како искусен познавач на спецификите на преведувањето поезија можеше да ги посветува, да ги упати и да им помогне во надминувањето на недоумиците и изнаоѓањето на најсоодветни преводни решенија. Се разви богата дискусија и интерактивна работна атмосфера, а стекнатите сознанија и заклучоци им овозможиле на студентите успешно да го завршат креативниот процес. На крајот од истиот, студентите ја

претставија својата работа со поетско читање на избор од препевите на сите опфатени јазици во работилницата во рамките на централната прослава на Патрониот празник на Филолошкиот факултетот „Блаже Конески“ во декември 2025 година.

Во продолжение на ова издание ви ги претставуваме резултатите од оваа студентска преведувачка работилница, односно препевите на циклусот песни „Циклусот за светулките“ од Матеја Матевски. Особено сме горди со тоа што во овој проект учествуваа над 90 учесници (студенти, професори-ментори и лектори) од поголемиот број катедри на Филолошкиот факултет „Блаже Конески“ опфаќајќи на тој начин 17 јазици што се изучуваат на истиот. Ова издание е значаен придонес кон библиографијата на преведената македонска поезија на странски јазици, што е од огромно значење за нашата културна афирмација на глобално ниво. Исто така, ваквите изданија ја потврдуваат посветеноста на нашата институција на негувањето на преведувачката традиција, на талентот и креативната работата на нашите студенти.

Со почит,
проф. д-р Катарина Ѓурчевска-Атанасовска
виш лектор м-р Валентина Милошевиќ-Симоновска,
координатори на проектот

СОДРЖИНА

Воведна реч	» 3
-------------------	-----

Текстови во оригинал на македонски јазик

Заминување на светулката	» 19
Светулки	» 20
Барање на светулката	» 21
Раѓање на светулката	» 22
Појавување на светулката	» 23
Ноќ на светулката	» 24
Патиштата на светулката	» 25
Времето на светулката	» 26
Моќта на светулката	» 27
Откривање на светулката	» 28
Смртта на светулката	» 29

Албански јазик

Largimi i xixëllonjës	» 33
<i>Заминување на светулката</i>	
Kërkimi i xixëllonjës	» 34
<i>Барање на светулката</i>	
Lindja e xixëllonjës	» 35
<i>Раѓање на светулката</i>	
Rrugët e xixëllonjës	» 36
<i>Патиштата на светулката</i>	
Fuqia e xixëllonjës	» 37
<i>Моќта на светулката</i>	

Англиски јазик

The departure of the firefly	» 41
<i>Заминување на светулката</i>	

Fireflies	» 42
<i>Светулки</i>	
In search of the firefly	» 43
<i>Барање на светулката</i>	
The birth of the firefly	» 44
<i>Раѓање на светулката</i>	
The emergence of the firefly	» 45
<i>Појавување на светулката</i>	
The night of the firefly	» 47
<i>Ноќ на светулката</i>	
The paths of the firefly	» 48
<i>Патиштата на светулката</i>	
The time of the firefly	» 49
<i>Времето на светулката</i>	
The power of the firefly	» 50
<i>Мокта на светулката</i>	
The discovery of the firefly	» 51
<i>Откривање на светулката</i>	
The death of the firefly	» 52
<i>Смртта на светулката</i>	

Германски јазик

Das Verlöschten des Glühwürmchens	» 57
<i>Заминување на светулката</i>	
Die Glühwürmchen	» 58
<i>Светулки</i>	
Die Suche nach dem Glühwürmchen	» 59
<i>Барање на светулката</i>	
Die Geburt des Glühwürmchens	» 60
<i>Раѓање на светулката</i>	
Das Erscheinen des Glühwürmchens	» 61
<i>Појавување на светулката</i>	
Die Nacht des Glühwürmchens	» 63
<i>Ноќ на светулката</i>	
Die Wege des Glühwürmchens	» 64
<i>Патиштата на светулката</i>	

Die Zeit des Glühwürmchens » 65

Времето на светулката

Die Macht des Glühwürmchens » 66

Моќта на светулката

Die Entdeckung des Glühwürmchens » 67

Откривање на светулката

Der Tod des Glühwürmchens » 68

Смртта на светулката

Италијански јазик

La partenza della lucciola » 73

Заминување на светулката

Le lucciole » 74

Светулки

Alla ricerca della lucciola » 75

Барање на светулката

La nascita della lucciola » 76

Раѓање на светулката

L'apparizione della lucciola » 77

Појавување на светулката

La notte della lucciola » 79

Ноќ на светулката

I sentieri della lucciola » 80

Патиштата на светулката

Il tempo della lucciola » 81

Времето на светулката

Il potere della lucciola » 82

Моќта на светулката

La scoperta della lucciola » 83

Откривање на светулката

La morte della lucciola » 84

Смртта на светулката

Јапонски јазик

ほたるの旅立ち (Hotaru no tabidachi) » 89

Заминување на светулката

ほたるの道 (Hotaru no michi) » 90

Патиштата на светулката

ほたるの時期 (Hotaru no jiki) » 91

Времето на светулката

Полски јазик

Odejsie świetliczki » 95

Заминување на светулката

Świetliczki » 96

Светулки

Poszukiwanie świetliczki » 97

Барање на светулката

Narodziny świetliczki » 98

Раѓање на светулката

Pojawienie się świetliczki » 99

Појавување на светулката

Noc świetliczki » 101

Нок на светулката

Ścieżki świetlika » 102

Патиштата на светулката

Czas świetlika » 103

Времето на светулката

Moc świetlika » 104

Моќта на светулката

Śmierć świetlika » 105

Смртта на светулката

Португалски јазик

Partida do pirilampo » 109

Заминување на светулката

Os caminhos do pirilampo » 110

Патиштата на светулката

Романски јазик

Plecarea licuriciului	» 113
<i>Заминување на светулката</i>	
Licurici	» 114
<i>Светулки</i>	
Căutarea licuriciului	» 115
<i>Барање на светулката</i>	
Nașterea licuriciului	» 116
<i>Раѓање на светулката</i>	
Apariția licuriciului	» 117
<i>Појавување на светулката</i>	
Noaptea licuriciului	» 118
<i>Ноќ на светулката</i>	
Drumurile licuriciului	» 119
<i>Патиштата на светулката</i>	
Vremea licuriciului	» 120
<i>Времето на светулката</i>	
Descoperirea licuriciului	» 121
<i>Откривање на светулката</i>	

Руски јазик

Уход светлячка	» 125
<i>Заминување на светулката</i>	
Светлячки	» 126
<i>Светулки</i>	
Поиск светлячка	» 127
<i>Барање на светулката</i>	
Рождение светлячка	» 128
<i>Раѓање на светулката</i>	
Пути светлячка	» 129
<i>Патиштата на светулката</i>	
Время светлячка	» 130
<i>Времето на светулката</i>	
Сила светлячка	» 131
<i>Моќта на светулката</i>	

Открытие светлячка	» 132
<i>Откривање на светулката</i>	
Смерть светлячка	» 133
<i>Смртта на светулката</i>	

Словенечки јазик

Odhod kresnice	» 137
<i>Заминување на светулката</i>	
Kresnice	» 138
<i>Светулки</i>	
Rojstvo kresnice	» 139
<i>Раѓање на светулката</i>	
Poti kresnice	» 140
<i>Патиштата на светулката</i>	
Čas kresnice	» 141
<i>Времето на светулката</i>	
Moč kresnice	» 142
<i>Моќта на светулката</i>	
Odkrivanje kresnice	» 143
<i>Откривање на светулката</i>	

Српски јазик

Одлазак свица	» 147
<i>Заминување на светулката</i>	
Свици	» 148
<i>Светулки</i>	
Потрага за свицем	» 149
<i>Барање на светулката</i>	
Раѓање свица	» 150
<i>Раѓање на светулката</i>	
Појављивање свица	» 151
<i>Појавување на светулката</i>	
Ноћ свица	» 153
<i>Ноќ на светулката</i>	
Путеви свитаца	» 154
<i>Патиштата на светулката</i>	

Време свица	» 155
<i>Времето на светулката</i>	
Моћ свица	» 156
<i>Моќта на светулката</i>	
Откривање свица	» 157
<i>Откривање на светулката</i>	
Смрт свица	» 158
<i>Смртта на светулката</i>	

Турски јазик

Ateş böceğinin gidişi	» 163
<i>Заминување на светулката</i>	
Ateş böcekleri	» 164
<i>Светулки</i>	
Ateş böceğinin arayışı	» 165
<i>Барање на светулката</i>	
Ateş böceğinin doğumu	» 166
<i>Раѓање на светулката</i>	
Ateş böceğinin ortaya çıkışı	» 167
<i>Појавување на светулката</i>	
Ateş böceğinin geces i	» 168
<i>Ноќ на светулката</i>	
Ateş böceğinin yollari	» 169
<i>Патиштата на светулката</i>	
Ateş böceğinin zaman i	» 170
<i>Времето на светулката</i>	
Ateş böceğinin gücü	» 171
<i>Моќта на светулката</i>	
Ateş böceğini keşfetmek	» 172
<i>Откривање на светулката</i>	
Ateş böceğinin ölümü	» 173
<i>Смртта на светулката</i>	

Унгарски јазик

A szentjánosbogár keresése	» 177
<i>Барање на светулката</i>	

A szentjánosbogár ideje	» 178
<i>Времето на светулката</i>	
A szentjánosbogár ereje	» 179
<i>Моќта на светулката</i>	

Француски јазик

Départ de la luciole	» 183
<i>Заминување на светулката</i>	
Lucioles	» 184
<i>Светулки</i>	
Recherche de la luciole	» 185
<i>Барање на светулката</i>	
Naissance de la luciole	» 186
<i>Раѓање на светулката</i>	
Apparition de la luciole	» 187
<i>Појавување на светулката</i>	
Nuit de la luciole	» 189
<i>Ноќ на светулката</i>	
Les voies de la luciole	» 190
<i>Патиштата на светулката</i>	
Le temps de la luciole	» 191
<i>Времето на светулката</i>	
La puissance de la luciole	» 192
<i>Моќта на светулката</i>	
Découverte de la luciole	» 193
<i>Откривање на светулката</i>	
La mort de la luciole	» 195
<i>Смртта на светулката</i>	

Хрватски јазик

Odlazak krijesnice	» 199
<i>Заминување на светулката</i>	
Krijesnice	» 200
<i>Светулки</i>	
Putevi krijesnice	» 201
<i>Патиштата на светулката</i>	

Otkrivanje krijesnice » 202

Откривање на светулката

Smrt krijesnice » 203

Смртта на светулката

Чешки јазик

Odlet světlušky » 207

Заминување на светулката

Narození světlušky » 208

Раѓање на светулката

Шпански јазик

Partida de la luciérnaga » 211

Заминување на светулката

Luciérnagas » 212

Светулки

Búsqueda de la luciérnaga » 213

Барање на светулката

Nacimiento de la luciérnaga » 214

Раѓање на светулката

Aparición de la luciérnaga » 215

Појавување на светулката

Noche de la luciérnaga » 217

Ноќ на светулката

Caminos de la luciérnaga » 218

Патиштата на светулката

Tiempo de la luciérnaga » 219

Времето на светулката

Poder de la luciérnaga » 220

Моќта на светулката

Revelación de la luciérnaga » 221

Откривање на светулката

Muerte de la luciérnaga » 222

Смртта на светулката

ТЕКСТОВИ ВО ОРИГИНАЛ
на македонски јазик

ЗАМИНУВАЊЕ НА СВЕТУЛКАТА

С амо таа знаеше колку долго
лазеше по каменот
додека џбунот не ѝ ги наточи
цврстите крила

Потоа сè ѝ беше препуштено
на едноставноста на сонцето

Ноќта ја исфрли во орбитата
на човекот
и повеќе не постоеја ни труп
ни крилја

Само светлината тогаш кажуваше
дека ни постои видот

И долго занемени гледавме
како безначајниот лазач
се претвора
во звезда

СВЕТУЛКИ

К ако ноќна птица излегував
во големиот простор
притаена под саѓите на небото
под јагленот на месецот

Височината ја отвораше пустелијата на видот
по тревите лазеше студената змија на тишината

Ветерот ја тресеше дрочната гранка на мракот
Татнеа вишно одронетите свезди
во грстот ми паѓаа
неми светулки

Сал ноќта ја знаеше смислата
на сонливите светлини
тие ја оживуваа во синкопи
непостојаната графика на мракот

Се мешаа мигновено
нашите бледи ликови
и нивниот темен глас
како крик на ноќна птица
течеше во густата вода
на озрачената ноќ

БАРАЊЕ НА СВЕТУЛКАТА

Н ам рацете ни беа полни светулки
во глува тишина
кога пристигна наеднаш непознатиот знак на ноќта
и се разлетаа тие во нашите звучни черепи
Никогаш немало во нас толку непостојани божила
и толку мириси од успиените брегови
Во нас се измешаа шумно сите страни на светот
во нежна прегратка во чудна недофатка
Зашеметени талкавме како маѓепсани од месецот
што нежно не води во тешки катаклизми
во судири со нашите свезди
Но тие беа далеку а ноќта беше насекаде
бодена во оросената снага од нашите раштркани очи
Зад нив ќе остане лудата матица на светулките
и правта на нашите мечти
за точното движење по орбитата на светлоста
што не постои додека постои
и што ја има додека ја нема

РАЃАЊЕ НА СВЕТУЛКАТА

О

ти што постоиш само ако ти постои мракот
chedo на темнината на тишината
на нежниот ветер врз успиените треви
ти што само молкот на каменот те препознава
каде талкаш низ својот бавен кошмар
како низ треската на светот
кои темни места се напињаш да ми ги осветлиш
кога со светлоста своја потемни темнини сееш

Тебе те создава слепата темнина на ноќта
на будниот кремен на тишината што се препнува
Прекрасна љубов на мигов озрачено љубопитство
судбино на кусовечната убавина
виделино на вековите пред моите разбудени очи
чудесна смисло на светлината
од светлина само што умира
и што живее додека ѝ живее ноќта
додека ја обвива темнината

ПОЈАВУВАЊЕ НА СВЕТУЛКАТА

Т аа ми се појавува во морова квечерина
кога се живее во мракот среде глува осаменост
Сè е смалено тогаш во зрното на космосот
што не 'рти во студот што не расте под черепот
Земјата чмае под каменот на тишината
лисјето се притаило тревите ги обзема сон
и врз очите тече густата смола на ноќта

Тогаш се случува она што умот не го сфаќа
но бунарот на погледот почнува да го бранува:
нежен огномет од кротки светкавици
черепот го зашеметува
во играта на нестварниот воздух
што почнува да постои во мигот
во вдохновеноста на сонот

Почнува нивната игра како грст запалено класје
што се ниша на ветерот полетува и паѓа
во бавна имитација на пробудените сетила
час лисје од трепетлика час џбун од диви ружи
час длабок извор изненаден од месецот
раката по него се крева и облакот од челото
тече како светол дожд низ ситото на ноќта

Додека не истече сонот
дур не ја изгорат темнината
додека не се истопат
во жарта на своите крилја

НОЌ НА СВЕТУЛКАТА

И злеговме во ноќта од своите мирни чаури
во ноќта што го омеѓува просторот
со својата невиделица
излеговме во тишина газејќи по сувото лисје
по полегатите треви во пресушената темнина
излеговме во суводолицата на летната ноќ
по песокта залутана од планините
од поројот на несоницата
излеговме во ноќта талкајќи
со празниот ек на чекорите и горите
одевме сал да се оди
без цел без намера дури и без желба
одевме туку така од темните чаури на осамата
во темните чаури на векот
додека не ни зататни во очите
додека не се разлета и вивна
пред уморените нозе пред пустиот поглед
развиореното гумно од светулки
што го оживуваше
што го разбудуваше
што го брануваше
зрачното поле на ноќта

ПАТИШТАТА НА СВЕТУЛКАТА

П ред нас се креваше долго
темната карпа на мракот
од која бегавме подлабоко
во сопствената темница
Меѓу нас се постилаше
недофатна
големата тајна на времето
обвивана во мовта на тишината
Гроздот на срцето се сушеше
под згурата на стравот
дури не се појави светулката
како убава летна луња
среде премалени плодови
и дури не замавна со златното перо
по челото на мракот
испишувајќи му ги во брчките
своите светли траги
што идат оддалеку
и уште подалеку блесат

ВРЕМЕТО НА СВЕТУЛКАТА

С е губеше нејзиниот здив
во безименоста на тревите
во ројот грди бубачки
не ѝ се препознаваше ликот

Ќе ја проголташе неа здодевноста на вековите
сивата прашина на изгубените инсекти
развеани во времето
ако не ни се појавеше од поплавениот мрак
како крик на изгубено дете
во непознатата шума на мемливото постоење
Крикот како што води кон изворите на утрото
таа мала светкавица во утробата што ѝ се роди
ја води низ густите и темни води на ноќта

За да ја крене нежна од темните пештери на осамата
во широките дланки на видот
во кои ќе изгасне кротко нејзината питома овошка
оставајќи го зад себе дробниот плод на светлината

МОЌТА НА СВЕТУЛКАТА

Н

из темната маса на молчењето
се порева и светка се гаси
првата светулка
Но и тоа е доста спокојниот космос на ноќта
да се возбуди да затрепери да се штрекне
од тихите светкавици на зборот
од сините молњи на зората
Бледилото твоје ја вести
големата моќ на светлината
како осамените зборови што го коваат
во бездната на постоењето
светлиот бран
на говорот
што ни го открива
светот

ОТКРИВАЊЕ НА СВЕТУЛКАТА

Т алкавме долго низ ноќта на векот
исполнети со празнина
додека не се вративме во заборавените игри
во детските криеници меѓу светулките
среде топлите ноќи на успиените ветрови
Ние ќе останевме запретани
длабоко во својата мрака
да не постоеше ведро сината игра на светулката
песокот на темницата од челото да ни го крене
Не ни доаѓаше таа со моќта да не осветлува
туку во навестувањето немо
на убавата магија на светлоста
од чии кривки искри се раѓаше
пламнатото гумно на муграта
Таа нè научи да му веруваме
и на зрното носено од млакиот ветер
што се раѓа умирајќи
и што умира раѓајќи се
и што не подучува да се криеме во својот мрак
посеан од нашата светлина
и што не натера да трчаме меѓу сенките
како меѓу сонот и вистината
од ноќта што се к'теше
кон денот што се врти
околу рамото на светот

СМРТТА НА СВЕТУЛКАТА

I

Ние баравме светлина насекаде низ ноќта
слепо ја баравме пипнешкум и потамина
под секој лист под цвет под острата карпа
ја баравме неуморно и со смислени чекори
на сите страни на светот во себе во најтемните места
на устоеноста пуста на грдата несоница

Ја баравме во бигорот во изгаснатите свона на горите
во успиената птица врз гранката на заборавот
во мирисот на ветерот во здивот на бунарот
Ја баравме во сонот во квалот во убавите тажачки
ридјето што го оросуваат
Не ѝ го знаевме ликот ѝ го претчувствувавме гласот
во далечниот сок на коренот во млекото на тревата
под тешкото бреме на стадото од камења
што пасе тишина по ливадите на векот

II

Таа ни доаѓаше бавно во мали слапови
како грстови вода по успаното лице
Таа доаѓаше бавно во светли синкопи
од кои паѓавме шумно во кошмарите на мракот
Таа ни идеше од сите страни со сите бои
доаѓаше со сите звуци на пробуденото море
како грло на жена глас на птица довикување на ветерот
за сите знајни и незнајни имиња на светот
што ги пресоздава ведрата
непостојаната пена на зборовите

Таа ни доаѓаше како шепотење на дождот како
смеа на дете
како песна на летото
од сите страни од сите врвови од сите темници
идеше од сите ѕвезди од сите бразди од сите меѓи
на оросеното око на разлистеното чело на стопената
сенка
извикувајќи го своето име низ силниот рог на времето

И додека занесени ја вариравме во нокта што се
распаѓа
големата тема на убавата светлина
не сетивме како се гаси во отворените дланки на зората
првата малечка светулка на прагот од големото сонце

АЛБАНСКИ ЈАЗИК

Ментор и лектура
проф. д-р Агим Лека

LARGIMI I XIXËLLONJËS

Заминување на светулката

Vetëm ajo e dinte sa gjatë
zvarritej mbi gur
derisa shkurrja nuk ia lagu
krahët e fortë

Pastaj gjithçka iu dorëzua
thjeshtësisë së diellit

Nata e hodhi në orbitën
e njeriut
dhe më s'ekzistonte as trup
as krahë

Vetëm drita atëherë rrëfente
se na ekziston shikimi

Dhe të shtangur gjatë shikonim
si zvarritësi i parëndësishëm
shndërrohet
në yll

Препев
Сара Мемиши

KËRKIMI I XIXËLLONJËS

Барање на светулката

Ne kishim duart plot me xixëllonja
në heshtje të shurdhër
kur arriti papritmas shenja e panjohur e natës
Dhe u shpërndanë ato në fluturim në kafkat tona të zëshme
Kurrë në ne nuk ka pasur kaq ylberë të paqëndrueshëm
Dhe kaq aroma nga brigjet e fjetura
Brenda nesh u përziën zhurmshëm të gjitha anët e botës
në një përqafim të butë në një paarritshmëri të çuditshme
Të trullosur bredhnim si të magjepsur nga hëna
që butësisht na shpie drejt kataklizmave të rënda
në përplasje me yjet tona
Por ato ishin larg dhe nata ishte kudo
E therur në fuqinë e vesuar nga sytë tanë të shpërndarë
pas tyre do të mbetet amza e çmendur e xixëllonjave
dhe pluhuri i ëndrrave tona
për lëvizjen e saktë në orbitën e dritës
që nuk ekziston derisa ekziston
dhe që është derisa nuk është

Препев
Лејла Ибраим

LINDJA E XIXËLLONJËS

Раѓање на светулката

O ti që ekziston vetëm nëse të ekziston errësira
pjellë e errësirës e heshtjes
e erës së lehtë mbi barërat e përgjumur
ti që veç heshtja e gurit të shquan
ku bredh nëpër makthin tënd të ngadalshëm
si mes etheve të botës
cilat vende të errëta shtrëngohesh t'm'i ndriçosh
kur me dritën tënde mbjell errësira më të errëta

Ty të krijon errësira verbuese e natës
në strallin e zgjuar të heshtjes që pengohet
Dashuri e mrekellueshme e çastit
kureshtje rrëzëlluese
fat i bukurisë jetëshkurtër
dukje e shekujve përpara syve të mi të zgjuar
kuptimi magjik i dritës
nga drita që vetëm vdes
dhe që jeton aq sa jeton nata
tekta e mbështjellë errësira

Препев
Сара Мемиши

RRUGËT E XIXËLLONJËS

Патиштата на светулката

Para nesh ngrihej gjatë
shkëmbi i errët i muzgut
nga i cili iknim më thellë
në errësirën vetanake
Mes nesh shtrihej
e pakapshme
fshehtësia e madhe e kohës
e mbështjellë me myshkun e heshtjes
Bistaku i zemrës thahej
nën skorjen e frikës
derisa nuk u shfaq xixëllonja
si stuhi e bukur verore
mes frutave të mpakta
derisa nuk mori hov me pendë të artë
në ballin e muzgut
duke shkruar në rrudhat
gjurmët e saj të përndritura
që vijnë nga larg
dhe edhe më larg shndrisin

Препев
Беса Таири

FUQIA E XIXËLLONJËS

Моќта на светулката

Nëpër tryezën e errët të heshtjes
kalamendet vezullon e shuhet
xixëllonja e parë
Por edhe ajo nuk mjafton që gjithësia e qetë e natës
të ngazëlletet të drithërojë të stepet
nga fekset e qeta të fjalës
nga rrufetë e kaltra të agimit
Zbehtësia jote lajmëron
fuqinë e madhe të dritës
si fjalët e vetmura që e farkëtojnë
në humnerën e ekzistencës
valën e ndritur
të ligjëritimit
që na e zbulon
botën

Препев
Сара Мемиши

АНГЛИСКИ ЈАЗИК

Ментор

проф. д-р Румена Бужаровска
проф. д-р Владимир Цветкоски

Лектура

проф. д-р Румена Бужаровска
проф. д-р Владимир Цветкоски

THE DEPARTURE OF THE FIREFLY

Заминување на светулката

Only she could grasp how long
she crawled along the stone
until the shrub drenched
her firm wings

Then everything was surrendered
to the sun's simplicity

Night banished her into man's
orbit
they were no more nor carcass
nor wings

Only the glow bore witness
of our sight's existence

Stunned long we watched
the insignificant crawler
turn into
a star

Препев

Катја Е. Давис и Тамара Николовска

FIREFLIES

Светулки

Like a nightingale I emerged
into the vast space
hidden beneath the charred sky
beneath the chilled coal of the moon

The heights allowing sight to gaze upon the wasteland
among the grass the serpent of silence crawling

The wind shaking the branch of darkness
Deafening was the thud of heavenly stars dropping
I held the fallen
mute fireflies

Only the night knew the purpose
of the dreamy gleams
that revived the restless pattern
of darkness

And just for a moment
our pale complexions mixed
with their quiet buzz
like a nightingale's cry
flowing in the dense water
of the luminous sky

Препев
Ива Мирчевска и Романа Филипоска

IN SEARCH OF THE FIREFLY

Барање на светулката

O ur hands were full of fireflies
in the dead silence of the night
when suddenly an unfamiliar sign of the night appeared
and they scattered in our echoing skulls
Never have there been so many shifting rainbows within us
nor so many scents of the sleeping shores
All the world's corners have mixed loudly in us
in a gentle embrace in peculiar elusiveness
Dazed we wandered as if enchanted by the moon
which softly leads us to heavy cataclysms
in collisions with our own stars
But they were far and the night was everywhere
pierced in the dewy strength by our scattered eyes
The mad whirl of the fireflies will remain behind them
just like the dust of our dreams
for the right motion on the light orbit
that exists only when it does not
and is there only when it is gone

Препев

Ивана Димковска и Марија Контеска

THE BIRTH OF THE FIREFLY

Раѓање на светулката

O h you who exist only if your darkness does
child of darkling of stillness
belonging to the gentle wind over sleepy grasses
you only known by the silence of the stone
where do you wander in your feverish nightmare
like through the world's shiver
which dark spaces do you struggle to enlighten
when only darkness is seeded by your light

Created by the dead of night
on the wakeful flint of silence that stumbles
A wondrous moment of love
reflected curiosity
fate of short-lived beauty
glimmer through the ages before my awakened eyes
oh marvelous meaning of light
a light that only dies
and lives only while night lives
until the darkness swallows it whole

Препев

Ана Ромева, Јелена Михајловска и Петар Цацаноски

THE EMERGENCE OF THE FIREFLY

Појавување на светулката

She appears to me in the lilac's dusk
when one lives in darkness amid deafening solitude
Then everything has shrunk into the grain of the cosmos
a seed that does not sprout in the cold
that does not grow beneath the skull
The earth broods underneath the stone of silence
the leaves lie hidden sleep takes hold of the grasses
and the thick resin of night floods the eyes

Then that which the mind cannot grasp happens
yet the well of sight begins to ripple:
a gentle firework of tender sparks
dazzles the skull
in the play of unreal air
that begins to exist in the moment
of the dream's first spark

Their dance begins like a handful of wheat-ears set aflame
swaying in the wind rising and falling
in a slow imitation of awakened senses:
now aspen leaves now a bush of wild roses
now a deep spring perplexed by the moon

the hand rises after it and the cloud from the brow
flows like bright rain through the sieve of the night

Until the dream runs out
'til they burn the darkness
until they melt
in the embers of their own wings

Препев

Даринка Давидовиќ и Марија Китановска

THE NIGHT OF THE FIREFLY

Нок на светулката

I nto the night we went leaving our quiet cocoons
into the night that borders space
with its murkiness
into the silence we went trampling through withered leaves
through low grasses into desiccated gloom
into the dry valley of the summer night we went
through sand blown from the mountains
from the torrent of sleeplessness
into the night wandering we went
with a hollow clang of footsteps and woods
walking for the sake of walking
without aim without need and even without want
idly we walked from the dark cocoons of solitude
into the dark cocoons of the ages
until our eyes throbbed
until they flattered and scattered
before our weary legs before the desolate view
the whirling threshing floor of the fireflies
that revived it
that awakened it
that rippled it
the luminous field of night

Препев

Елена Ефимова и Николина Ристова

THE PATHS OF THE FIREFLY

Патиштата на светулката

Before our eyes there soared
the somber rock of darkness
from whence we fled deeper
into our own darkness
Between us dispersed
unattainable
time's grand secret
shrouded in the moss of silence
The vines of the heart dried
under the slag of fear
until the firefly came to light
like a beautiful summer storm
amidst shriveled fruits
she dangled her golden quill
over the forehead of darkness
leaving on its wrinkles
gleaming traces
coming from afar
and beaming even further

Препев

Михаела Мишева и Инес Лековиќ

THE TIME OF THE FIREFLY

Времето на светулката

Her breath was getting lost
in the namelessness of weeds
in the swarm of ugly insects
her face was indiscernible

Swallowed would she be by the tediousness of centuries
the grey dust of the lost insects
scattered in time
had she not appeared to us from the submerged darkness
like the cry of a lost child
in the unfamiliar forest of sweltering existence
The cry as it leads to the springs of the morning
that little glow born in her womb
leads her through the dense and dark waters of the night

To raise her gentle self from the dark caves of loneliness
in the wide palms of the vision
in which her tame fruit tree will meekly burn out
leaving behind the lush offspring of the light

Препев

Тамава Ѓоревска и Матеј Крстевски

THE POWER OF THE FIREFLY

Моќта на светулката

Through the dark mass of silence
the first firefly staggers
flickers and then fades
But even that's enough for the quiet cosmos of night
to stir to tremble to flinch
from the silent flashes of the word
From the blue lightning of dawn
Your paleness foretells
the great power of light
just as the lonely words forge
in the abyss of existence
the shining wave
of speech
that reveals us
the world around us

Препев

Горјана Димитријеска и Ана Гиновска

THE DISCOVERY OF THE FIREFLY

Откривање на светулката

W

e wandered long through the night of the age
filled with emptiness
until we returned to the forgotten games
to our childhood hide-and-seeks among the fireflies
amid the warm nights in the slumbering winds
We would have remained buried
deep within our own darkness
had it not been for the firefly's bright blue play
lifting the sand of the dark from our foreheads
She didn't come with the power to illuminate us
but in the silent foreshadowing
of the beautiful magic of light
whose fragile sparks gave birth
to the blazing threshing floor of dawn
She taught us to trust
even the grain the gentle breeze carries
that is born in dying
and dies in being born
and that teaches us to hide within our darkness
sown by our own light
and drives us to run among the shadows
as between dream and truth
from the fading night
to the spinning day
around the shoulder of the world

Препев

Ангела Ристоска и Дарко Барбарејски

THE DEATH OF THE FIREFLY

Смртта на светулката

I

We sought light everywhere throughout the night
blindly we sought it groping our way without looking
beneath every leaf flower and sharp rock
Tirelessly we sought it with deliberate steps
on all sides of the world within ourselves in the darkest places
of the bare staleness of that ugly insomnia

We sought it in the limestone in the extinguished bells of the woods
in the bird lulled to sleep on the branch of oblivion
in the scent of the wind in the breath of the well
We sought it in the dream in the shepherd's pipe in the beautiful
dirges

that bedew the hills
We didn't know its face yet we sensed its voice
in the distant sap of the root in the milk of the grass
under the heavy burden of stone herd
that grazes silence across the meadows of eternity

Препев

Горјана Димитријеска и Ана Гиновска

II

It came to us slowly in wavelets
like handfuls of water over a slumbering face
It came slowly in bright syncopes
From which we fell loudly into the nightmares of darkness
It approached us from every side in every hue
it came with every sound of the awakened sea
like a woman's voice a bird's song the cry of the wind
for all the known and unknown names in the world
recreated by the clear
inconstant foam of words

It came to us like the whisper of rain like a child's laughter
like a summer song
from every side every peak every darkness
it came from every star every furrow every border
of the dewed eye of the lush forehead of the melting shadow
calling out its name through the mighty horn of time
And spellbound in the eroding night as we varied
the great theme of the beautiful light
we didn't sense how
in the open palms of dawn
the first tiny firefly dimmed on the cusp of the great sun

Препев

Мартин Георгиев и Ивана Яковава

ГЕРМАНСКИ ЈАЗИК

Ментор

проф. д-р Зорица Николовска

д-р Милица Денковска

Лектура

Сузан Вејсели Зука

Сара Кригел

DAS VERLÖSCHEN DES GLÜHWÜRMCHENS

Заминување на светулката

Nur es wusste wie lange
es über den Stein kroch
während der Strauß ihm
die festen Flügel versiegelte

Nachher war alles
der Einfachheit der Sonne überlassen

Die Nacht schleuderte es
in die Umlaufbahn des Menschen
und weder Körper noch Flügel
existierten mehr

Nur das Licht erzählte dann
dass die Sicht existiert

Und lange sahen wir verstummt zu
wie der bedeutungslose Kriecher
sich in einen Stern
verwandelte

Препев
Марија Лазороска

DIE GLÜHWÜRMCHEN

Светулки

Wie ein Nachtvogel ging
ich in den großen Raum hinaus
verborgen unter dem Ruß des Himmels
unter der Kohle des Mondes

Die Höhe öffnete die Öde der Sicht
Über dem Rasen kroch die kalte Schlange der Stille

Der Wind ließ den üppigen Ast der Finsternis beben
Die hoch abgebröckelten Sterne
tröstete mich in
mit einer Handvoll
fallender, stummer Glühwürmchen

Nur die Nacht wusste den Sinn
der schläfrigen Lichter
die die unbeständige Grafik
im Synkopenrhythmus der Finsternis wiederbelebten

Unsere blassen Gesichter vermischten sich
in einem Augenblick
und ihre dunkle Stimme
wie ein Aufschrei eines Nachtvogels
floss im dichten Wasser
der bestrahlten Nacht

Препев
Нина Левкова

DIE SUCHE NACH DEM GLÜHWÜRMCHEN

Барање на светулката

U
nsere Hände waren voller Glühwürmchen
in tauber Stille
als das unbekannte Zeichen der Nacht plötzlich erschien
und als sie in unsere hallenden Schädel umherflogen
Niemals zuvor gab es in uns so viele unbeständige Regenbogen
und so viele Gerüche der schläfrigen Ufer
Es vermischten sich in uns, von Düften erfüllt, alle Seiten der Welt
in der sanften Umarmung der seltsamen Unerreichbarkeit
Wie vom Mond betäubt irrten wir verzaubert umher
der uns sanft in schwere Kataklysmen führte
im Zusammenstoß mit unseren Sternen
Doch sie waren weit entfernt und die Nacht war überall
durchdrungen von der taugetränkten Kraft unserer verstreuten
Augen
Hinter ihnen wird die närrische Glühwürmchenkönigin
zurückbleiben
und der Staub unserer Traumbilder
der genauen Bewegung entlang der Lichtbahn
die besteht, während sie nicht besteht
und die da ist, während sie nicht da ist

Препев
Сара Синан

DIE GEBURT DES GLÜHWÜRMCHENS

Раѓање на светулката

O h du, du lebst nur, solange deine Finsternis lebt
Du, Kind der Dunkelheit der Stille
des sanften Windes über den schlummernden Gräsern
Du, erkannt nur vom Schweigen des Steins
wie du durch deinen langsamen Albtraum wanderst
wie durch die Erschütterung der Welt
welche dunklen Orte ringst du mir ab zu beleuchten
wenn du mit deinem Licht noch dunklere Finsternisse verbreitest

Du wurdest von der blinden Dunkelheit der Nacht erschaffen
auf dem wachen zögernden Feuerstein der Ruhe
Du wunderschöne Liebe des Augenblicks
strahlende Neugier
Fügung der flüchtigen Schönheit
Tageslicht des Jahrhunderts, vor meinen aufgewachten Augen
wunderbarer Sinn des Lichts
der sich nur im Strahl des eigenen Lichts auflöst
es lebt solange seine Nacht lebt
während es die Finsternis umhüllt

Препев

Елена Палашовска

DAS ERSCHEINEN DES GLÜHWÜRMCHENS

Појавување на светулката

Es erscheint mir in der purpurnen Dämmerung
wenn man im Dunkeln inmitten stummer Einsamkeit lebt
alles schrumpft dann im Korn des Kosmos
das nicht in der Kälte sprießt und nicht unter dem Schädel wächst
die Erde schmachtet unter dem Stein der Stille
die Blätter verkriechen sich und die Gräser überkommt der Schlaf
und über die Augen fließt das dicke Harz der Nacht

Dann geschieht was der Verstand nicht begreift
doch der Brunnen des Blicks beginnt es zu kräuseln:
sanftes Feuerwerk aus zahmen Funken
berauscht das Bewusstsein
im Spiel der unwirklichen Luft
die im Augenblick zu neuem Leben erwacht
in der Verzücktheit des Traums

Ihr Spiel beginnt wie eine Handvoll brennender Ähren
die sich im Winde wiegen aufsteigen und fallen
in langsamer Nachahmung der erwachten Sinne
mal Espenblätter mal ein Busch wilder Rosen
mal eine tiefe Quelle vom Monde überrascht
die Hand erhebt sich nach ihr und die Wolke von der Stirn

fließt wie leuchtender Regen durch das Sieb der Nacht

Bis der Traum verfließt
bis sie die Dunkelheit verbrennen
bis sie zerschmelzen
in der Glut ihrer Flügel

Препев
Кристина Јакимоска

DIE NACHT DES GLÜHWÜRMCHENS

Нок на светулката

W

ir traten in die Nacht aus unseren stillen Hüllen
in die Nacht, die den Raum scheidet
mit ihrer Unsichtbarkeit
wir traten hinaus in die Stille über das trockene Laub gleitend
über die niedergebeugten Gräser in der dünnen Finsternis
wir traten in das trockene Tälchen der Sommernacht
über den Sand vom Gebirge verirrt
aus der Flut der Schlaflosigkeit
wir traten in die Nacht streifend
im hohlen Widerhall der Schritte und Wälder
wir gingen nur um zu gehen
ohne Ziel ohne Absicht und selbst ohne Wunsch
wir gingen einfach so aus den dunklen Hüllen der Einsamkeit
in die dunklen Hüllen der Zeit
bis es in unseren Augen aufleuchtet
bis es sich zerstreut und erhebt
vor den müden Beinen vor dem öden Blick
das flatternde Tennenfeld der Glühwürmchen
das es belebt
das es erweckt
das es kräuselt
das strahlende Feld der Nacht

Препев

Кристина Јакимоска

DIE WEGE DES GLÜHWÜRMCHENS

Патиштата на светулката

Vor uns erhob sich lange
der finsterne Fels der Dunkelheit
vor dem wir tiefer flüchteten
in unsere eigene Dunkelheit
Zwischen uns breitete sich aus
unberührbar
das große Geheimnis der Zeit
verwoben im Moos der Stille
Die Risse des Herzens vertrocknete
unter der Schlacke der Angst
bis das Glühwürmchen endlich
wie ein Sommersturm erschien
zwischen erschöpften Früchten
und bis es mit goldener Feder schwang
über die Stirn der Finsternis
ihm in die Falten
seine hellen Spuren schrieb
die aus der Ferne kommen
um noch ferner zu scheinen

Препев

Елена Палашовска

DIE ZEIT DES GLÜHWÜRMCHENS

Времето на светулката

Ihr Atem verlor sich
in der Namenlosigkeit der Gräser
im Schwarm hässlicher Käfer
war ihr Gesicht nicht mehr zu erkennen

Die Langeweile des Jahrhunderts hätte sie verschluckt
der graue Staub der verlorenen Insekten
verweht in der Zeit
wenn sie sich nicht aus der überfluteten Dunkelheit gezeigt hätte
wie der Schrei eines verlorenen Kindes
im unbekannten Wald des schimmeligen Daseins
Der Schrei wie er durch die Quellen des Morgens führt
dieser kleine Funke im Inneren, der in ihr geboren wurde
führt sie durch die dichten und dunklen Wasser der Nacht

Um sie sanft aus den dunklen Höhlen der Einsamkeit zu heben
in die breiten Handflächen der Sicht
in denen ihre zahme Frucht sanft erlöschen wird
während sie die reife Frucht des Lichts zurücklässt

Препев
Сара Синан

DIE MACHT DES GLÜHWÜRMCHENS

Моќта на светулката

Durch die dunkle Masse des Schweigens
taumelt und flackert und erlischt
das erste Glühwürmchen
aber das genügt, um den ruhigen Kosmos der Nacht
aufzuregen erzittern zu lassen zu zucken
vom leisen Funkeln des Wortes
vom blauen Blitzen der Morgendämmerung
Deine Blässe kündigt die
große Macht des Lichts an
wie die einsamen Worte die ihn
in den Abgrund der Existenz schmieden
die helle Welle
der Rede
die uns die Welt erschließt

Препев
Нина Левкова

DIE ENTDECKUNG DES GLÜHWÜRMCHENS

Откривање на светулката

W

ir irrten lange durch die Nacht des Jahrhunderts
mit einer Leere erfüllt
bis wir zu den vergessenen Spielen zurückkehrten
zu den kindischen Versteckspielen zwischen den Glühwürmchen
in den warmen Nächten der verschlummerten Winde
Wir wären tief in unsere Finsternis geblieben
wenn nicht das heitere blaue Spiel des Glühwürmchens lebte
das den Sand der Dunkelheit von unserer Stirn entfernt
Es kam nicht zu uns, um uns mit Macht zu erleuchten
sondern in stummer Verheißung
der schönen Magie des Lichts
dessen zarte Funken die glühende Tenne
der Morgendämmerung gebären
Es lehrte uns, dem Korn zu vertrauen
das vom milden Wind getragen wird
das stirbt, während es geboren wird
und geboren wird, während es stirbt
und das uns lehrt, in unserer Dunkelheit verborgen zu bleiben
gesät von unserem eigenen Licht
und das uns dazu brachte, zwischen den Schatten zu laufen
wie zwischen Traum und Wahrheit
aus der Nacht, die sich dem Tag näherte
der sich um die Schulter der Welt dreht

Препев

Марија Лазороска

DER TOD DES GLÜHWÜRMCHENS

Смртта на светулката

I

Wir suchten überall in der Nacht nach dem Licht
tastend und unbestimmt
unter jedem Blatt, jeder Pflanze, unter dem scharfen Felsen
unermüdlich und mit bedachten Schritten
in allen Richtungen in uns
in den dunkelsten Stellen der verödeten Lähmung
der hässlichen Schlaflosigkeit

Wir suchten nach ihm im Kalk
bei den stummgeschalteten Glocken der Berge
im eingeschlafenen Vogel auf dem Ast der Vergessenheit
im Duft des Windes
im Hauch des Brunnens
Nach ihm suchten wir im Traum der Flöte
in den schönen Wehklagen
die das Gebirge betauen
Wir kannten sein Gesicht nicht
doch erahnten wir seine Stimme
im weit entfernten Saft der Wurzel
in der Milch des Grases
unter der

harten Bürde der Herde der Steine
die auf der Weide des Jahrhunderts
die Ruhe grast

II

Es kam zu uns in kleinen Wellen
wie eine Handvoll Wasser
auf das eingeschlafene Antlitz
in hellen Synkopen
von denen wir geräuschvoll
in die Albträume der Finsternis fielen
Es kam zu uns aus allen Richtungen
in allen Farben
mit allen Geräuschen des erwachten Meeres
wie die Kehle einer Frau
wie die Stimme eines Vogels
wie ein Ruf des Windes
für alle bekannten und unbekannten Namen der Welt
dasjenige, das den seltenen Schaum der Wörter nachbildet

Es kam zu uns
wie ein Flüstern des Regens
wie ein Lächeln eines Kindes
wie ein Gesang des Sommers
aus allen Richtungen

von allen Gipfeln
aus allen Dunkelheiten
aus allen Sternen, Furchen und Feldgrenzen
auf das betaute Auge
auf die beblätterte Stirn
auf den ausgelöschten Schatten
ruft es seinen Namen
durch das Horn der Zeit

Und während wir
versonnen in der Nacht die zerfällt
das große Thema des schönen Lichtes variierten
merkten wir nicht
wie sich das erste kleine Glühwürmchen
in den offenen Händlächchen der Dämmerung auslöscht

Препев
Слободан Деловски

ИТАЛИЈАНСКИ ЈАЗИК

Ментор

виш лектор м-р Валентина Милошевиќ-Симоновска

Лектура

проф. д-р Лучана Гвидо Шремпф

LA PARTENZA DELLA LUCCIOLA

Заминување на светулката

Solo lei sapeva da quanto strisciava lungo la pietra
finché il cespuglio non le affilò
ali forti

Poi tutto fu lasciato
alla semplicità del sole

La notte la lanciò nell'orbita
dell'uomo
e non ci furono più né il corpo
né le ali

Solo la luce ci raccontò allora
dell'esistenza dell'orizzonte

A lungo guardammo ammutoliti
trasformarsi l'inetta larva
in una stella

Препев
Драгана Насева

LE LUCCIOLE

Светулки

Come uccello notturno mi elevavo
nello spazio infinito
nascosta sotto la fuliggine del cielo
sotto il carbone della luna

L'immensità spalancava il deserto
all'orizzonte
sull'erba strisciava il serpente gelido
del silenzio
Il vento sbatteva il ramo pesante
dell'oscurità
Tuonavano in alto le stelle franate
cadevano nei miei palmi
le lucciole silenziose

Solo la notte conosceva il senso
delle luci assonnate
esse ridavano la vita in sincope
all'immagine fugace del buio

S'incrociavano all'istante
i nostri volti pallidi
e la loro voce cupa
come lo stridio dell'uccello notturno
scorreva nell'acqua fitta
della notte illuminata

Препев
Сара Јакимовска

ALLA RICERCA DELLA LUCCIOLA

Барање на светулката

Le nostre mani erano gremite di lucciole
nel silenzio muto
quando d'un tratto giunse il segnale ignoto della notte
così si dispersero nei nostri crani sonori
Mai ci furono in noi così tanti arcobaleni fugaci
e così tanti profumi delle rive assopite
Dentro di noi si mescolarono rumorosi tutti i lati del mondo
nel tenero abbraccio nello strano inafferrabile tocco
Storditi vagavamo come stregati dalla luna
che soave ci spingeva ai gravi cataclismi
in collisione con le nostre stelle
Ma quelle erano distanti e la notte era ovunque
trafitta dalla forza rugiadosa dei nostri occhi sperduti
Dietro di loro resterà la folle regina delle lucciole
e la polvere dei nostri sogni
del cammino preciso lungo l'orbita della luce
che non esiste finché sussiste
e che appare finché non scompare

Препев
Драгана Насева

LA NASCITA DELLA LUCCIOLA

Раѓање на светулката

O tu che existi solo se esiste il buio
figlia dell'oscurità della quiete
del vento tenue sull'erba assopita
tu che solo il silenzio della pietra ti riconosce
dove erri nel tuo lento incubo
come nella febbre del mondo
quali angoli oscuri ti sforzi di illuminarmi
se con la luce semini le oscurità più cupe

Tu creatura del buio orbo della notte
della desta selce del silenzio che inciampa
Splendido amore dell'istante
illuminata curiosità
o destino di fugace bellezza
o albore dei secoli dinnanzi ai miei occhi desti
o straordinario senso della luce
che muore solo se c'è luce
che vive finché viva è la notte
finché il buio l'avvolge

Препев
Георгиј Вучиќ

L'APPARIZIONE DELLA LUCCIOLA

Појавување на светулката

Essa mi appare nell'azzurro cupo crepuscolo
quando si vive nel buio in mezzo alla solitudine sorda
Tutto allora si riduce nel grano del cosmo
che non germoglia nel freddo che non cresce sotto il cranio
La terra languisce sotto la pietra del silenzio
il fogliame si è nascosto l'erba è assorta nel sonno
e sugli occhi scorre la resina densa della notte

Allora accade ciò che la mente non comprende
mentre il pozzo dello sguardo inizia a farlo ondeggiare:
soavi fuochi d'artificio dai tenui lampi
stordiscono il cranio
nel gioco dell'aria irreale
che comincia ad esistere nell'istante
nell'ispirazione del sogno

Inizia il loro gioco come manciata di spighe arroventate
che dondola al vento s'inerpica e cade
nell'imitazione lenta dei sensi risvegliati
ora foglie di tremola ora cespuglio di rose selvatiche
ora sorgente profonda sorpresa dalla luna
la mano si solleva verso di essa e la nuvola scorre

dalla fronte come pioggia luminosa per il crivello della notte

Finché non trasuda il sogno
finché non bruciano il buio
finché non lo sciolgono
nella brace delle loro ali

Препев
Георгиј Вучиќ

LA NOTTE DELLA LUCCIOLA

Нок на светулката

Uscimmo nella notte dai nostri bozzoli tranquilli
nella notte che delimitava lo spazio
con il suo cupo manto
uscimmo nel silenzio calpestando le foglie secche
l'erba piegata nell'arida oscurità
uscimmo nella valle asciutta di quella notte d'estate
sulla sabbia sperduta fra le montagne
trascinata dall'insonnia in piena
uscimmo nella notte errando
col vuoto eco dei passi e dei monti
vagavamo solo per andare
senza meta senza scopo persino senza brama
e così vagavamo dai bozzoli oscuri della solitudine
ai bozzoli oscuri del secolo
finché non ci pulsò negli occhi
finché non si sollevò e prese il volo
dinnanzi ai nostri piedi stanchi dinnanzi allo sguardo assente
l'aia in una tempesta di lucciole
che rianimava
che scuoteva
che faceva ondeggiare
il luminoso campo della notte

Препев
Стефанија Димитријевска

I SENTIERI DELLA LUCCIOLA

Патиштата на светулката

Davanti a noi s'inerpicava a lungo
la tenebrosa roccia del buio
da cui fuggivamo nel profondo
della nostra oscurità
Tra noi si estendeva
inafferrabile
il grande segreto del tempo
avvolto nel muschio del silenzio
Il grappolo del cuore s'inaridiva
sotto la scoria della paura
finché non apparve la lucciola
come una bella bufera d'estate
in mezzo ai frutti stremati
finché non brandì la penna dorata
sulla fronte del buio
incidendo nelle rughe
le sue tracce luminose
che venivano da lontano
e più lontano ancor risplendevano

Препев
Павел Доневски

IL TEMPO DELLA LUCCIOLA

Времето на светулката

Si perdeva il suo respiro
nell'erba senza nome
tra lo sciame degli insetti turpi
non se ne riconosceva il volto

L'avrebbe inghiottita la noia dei secoli
la polvere grigia degli insetti smarriti
dispersi nel tempo
se non ci fosse apparsa
dal buio in piena come il grido di un bambino perduto
nella foresta ignota
dell'esistenza ammuffita
Come il grido che conduce
alle sorgenti del mattino
quella piccola luce nata nel suo grembo
l'avrebbe portata attraverso le acque fitte e oscure della notte

Per sollevarla soave dalle caverne oscure della solitudine
fra le braccia dell'orizzonte
dove si sarebbe placato il suo frutto mansueto
lasciando dietro sé pesante il frutto della luce

Препев

Стефанија Димитријевска

IL POTERE DELLA LUCCIOLA

Моќта на светулката

Nella massa tenebrosa del silenzio
tremola brilla si spegne
la prima lucciola
e solo questo basta perché il quieto cosmo della notte
si agiti tremi sussulti
dai lampi silenziosi della parola
dai fulmini azzurri dell'alba
Il pallore tuo annuncia
l'immenso potere della luce
come le parole solitarie che forgianno
nell'abisso dell'esistenza
l'onda luminosa
del verbo
che ci rivela
il mondo

Препев
Павел Донеvски

LA SCOPERTA DELLA LUCCIOLA

Откривање на светулката

V agammo a lungo nella notte dei secoli
colmi di vuoto
finché non tornammo ai giochi accantonati
ai nascodini infantili tra le lucciole
nelle notti calde dei venti assopiti
Saremmo rimasti sepolti
nel profondo nella nostra oscurità
se non ci fosse stato l'allegro gioco
azzurro delle lucciole
a sollevare la sabbia del buio dalla fronte
Essa non giungeva a illuminarci con il suo potere
ma con l'annuncio silenzioso
della bella magia della luce
dalle cui fragili scintille nasceva
l'aia in fiamme dell'alba
ci insegnò a credere
anche al granello portato via dal vento tiepido
che nasceva morendo
e che ci insegnò a nasconderci nell'oscurità
seminata dalla nostra luce
e che ci spinse a correre tra le ombre
come tra il sogno e la verità
dalla notte che si sbriciolava
verso il giorno che ruotava
attorno alla spalla del mondo

Препев
Сара Јакимовска

LA MORTE DELLA LUCCIOLA

Смъртта на светулката

I

B rancolavamo alla ricerca della luce sotto il manto della notte
a tentoni la cercavamo nel grembo delle tenebre
sotto ogni foglia sotto ogni fiore sotto la roccia acuminata
la cercavamo senza tregua con passi attenti
tra le pieghe del mondo dentro di noi negli angoli più oscuri
nella palude dannata dell'insonnia deforme

La cercavamo nelle croste delle campane spente sui monti
nell'uccello assopito sul ramo dell'oblio
nel profumo del vento nell'alito del pozzo
La cercavamo nel sogno nel flauto nei dolci lamenti
che imperlavano la collina
Non conoscevamo il suo volto ne presentivamo la voce
nel succo profondo della radice nel latte dell'erba
sotto il peso greve del gregge di pietre
che pascolava il silenzio sui prati secolari

II

Ci veniva incontro lentamente a piccoli sprazzi
come manciate d'acqua sul volto sopito
Giungeva lentamente in sincopi luminose
da cui cadevamo scrosciando negli incubi del buio
Ci raggiungeva da ogni dove variopinto
arrivava a noi con tutti i suoni del mare desto
come voce di donna come canto d'uccello e richiamo del vento
per tutti i nomi noti e ignoti del mondo
per ricreare serena
l'effimera spuma delle parole

Ci veniva incontro come un sussurro di pioggia come
la risata argentina di un bambino
come un canto d'estate
da ogni dove da tutte le cime da ogni prigionia
giungeva da ogni astro da ogni solco da ogni confine
all'occhio lacrimante alla fronte rugosa all'ombra svanita
invocando il suo nome lungo il possente corno del tempo

E mentre rapiti intonavamo nella notte che si sfaldava
l'immenso canto della luce splendente
non sentimmo svanire tra le braccia dell'alba
la prima lucciola sulla soglia del sol levante

Препев
Марија Нестороска

ЈАПОНСКИ ЈАЗИК

ほたるの旅立ち

(Hotaru no tabidachi)

Заминување на светулката

その子だけが把握できたのは
石の上をどれだけ長く這っていたかということ
茂みがその硬い翼を濡らすまで

そして、全ては太陽のシンプルさに
委ねられた

夜はその子を人間の軌道に追いやった
死骸も羽もなくなっていた

その輝きだけが
我らの視界の存在を証明していた

長い間呆然と
取るに足らないクローラーが
星へと変わるのを見守った

Препев
Томислав Саздов

ほたるの道

(Hotaru no michi)

Патиштата на светулката

目の前にそびえ立っていたのは
闇の陰鬱な岩だった
そこから逃れ
自分たちの内なる闇の中へと深く入り込んだ
我らの間には
手の届かないところ
時間の偉大な秘密が
静寂の苔に覆われている
心の蔓は
恐怖の鉉滓の下で
乾ききった
ほたるが光るまで
美しい夏の嵐みたいに
しなびてしまった果物の間で
その子は金色の羽ペンを
闇の額の上にぶら下げた
しわを残して
きらめく痕跡が
遠くからやってきて
さらに遥か彼方まで輝き続ける

Препев

Томислав Саздов

ほたるの時期

(Hotaru no jiki)

Времето на светулката

息は名もなき雑草の中に
消えていった
醜い虫の群れの中で、
その子の名前は聞き取れなかった

何世紀にもわたる退屈さに飲み込まれてしまうだろう
失われた昆虫の灰色の塵
時とともに散らばった
沈んだ真っ黒のそこから僕たちの前に現れなかったら
迷子の泣き声のように
蒸し暑い未知の森の中で
朝の泉へと導く叫び
胎内に生まれた小さな輝き
夜の深淵へと導く

孤独の暗い洞窟から穏やかな自分を取り戻すために
広い視野の手のひらに
飼いならされた果樹はおとなしく燃え尽き
豊かな光の子孫を残す

Препев
Томислав Саздов

ПОЛСКИ ЈАЗИК

Ментор

проф. д-р Лидија Танушевска

проф. д-р Милица Анчевски

Лектура

д-р Наталија Лукомска

проф. д-р Милица Анчевски

ODEJŚCIE ŚWIETLICZKI¹

Заминување на светулката

Tylko ona wiedziała jak długo
wpełzła po kamieniu
aż krzew nie naostrzyła
jej mocne skrzydła

Potem wszystko zostało powierzone
prostocie słońca

Noc wyrzuciła ją na orbitę
człowieka
i nie istniało już ani ciało
ani skrzydła

Tylko światło wtedy mówiło
że istnieje wzrok

I długo w milczeniu patrzyliśmy
jak ten niepozorny robak
zamienia się
w gwiazdę

Препев

Деспина Василевска

¹ За да ја задржиме симболиката на „женската енергија“ содржана во македонскиот поим СВЕТУЛКА одлучивме при преводот да ја употребиме изведената форма во женски род ŚWIETLICZKA, а не неутралната ŚWIETLIK што е именка од машки род.

ŚWIE'TLICZKI

Светулки

Jak nocny ptak wychodziłem
w bezkresną przestrzeń
ukrytą pod sadzą nieba
pod węglowym blaskiem księżyca

Wysokość otwierała pustkę wzroku
a po trawach pełzła chłodna żmija ciszy

Wiatr kołysał bujną gałąź mroku
Z wysoka grzmiały osypujące się gwiazdy
spadały w moją dłoń
nieme świetliczki

Tylko noc znała znaczenie
sennego światła
w krótkich synkopach one ożywiały
nietrwały rysunek ciemności

Przez chwilę mieszały się
nasze blade twarze
z ich ciemnym głosem
który niczym krzyk nocnego ptaka
płynął w gęstej wodzie
rozpromienionej nocy

Препев

Теодора Димитриеска

POSZUKIWANIE ŚWIETLICZKI

Барање на светулката

Nasze ręce były pełne świetliczkami
w głuchej ciszy
kiedy nagle nadszedł nieznany znak nocy
i rozleciały się one w naszych dźwięcznych czaszkach
Nigdy nie mieliśmy w sobie tylu niestałych tęczy
ani tylu zapachów uśpionych brzegów
W nas zmieszały się głośno wszystkie strony świata
w delikatnym uścisku, w osobliwym niedosięgu
Oszołomieni błakaliśmy się jak zaczarowani przez księżyc
który łagodnie prowadzi nas w ciężkie kataklizmy
w zderzenia z naszymi gwiazdami
Lecz one były daleko a noc była wszędzie
wbijana w zroszone ciało naszych rozproszonych oczu
Za nimi pozostanie szalona królowa świetliczek
i pył naszych marzeń
o dokładnym ruchu po orbicie światła
które nie istnieje, dopóki istnieje
i które jest, dopóki go nie ma

Препев
Огнена Стојановска

NARODZINY ŚWIETLICZKI

Раѓање на светулката

O ty co istniejesz tylko gdy istnieje twoja ciemność
dziecię mroku ciszy
łagodnego wiatru nad uśpionymi trawami
ty co rozpoznaje cię jedynie milczenie kamienia
co błędzisz przez własny powolny koszmar
jak przez wstrząs świata
jakie mroczne miejsca wybierasz by mi je rozświecić
gdy swoim światłem siejesz jeszcze głębszą ciemność

Stwarza cię ślepa ciemność nocy
czuwający krzemień ciszy co się potyka
Piękna miłość chwil
promienne łakomstwo poznania,
los krótkotrwałego piękna
światło wieków przed moimi przebudzonymi oczami
cudowny sens światła
z tego światła co tylko umiera
i co żyje noc dopóki żyje
dopóki oplata je ciemność

Препев

Софија Цветановска

POJAWIENIE SIĘ ŚWIETLICZKI

Појавување на светулката

Pojawia mi się w tej wrzosowej zmierzchovej godzinie
kiedy żyje się w ciemności pośród głuchej samotności
Wszystko wtedy kurczy się do ziarenka kosmosu
co nie kiełkuje w chłodzie co nie rośnie pod czaszką
Ziemia tkwi pod kamieniem ciszy
liście się przyczaiły trawy ogarnia sen
i po oczach spływa gęsta żywica nocy

Wtedy dzieje się to czego umysł nie pojmuje
lecz studnia spojrzenia zaczyna się kołysać
łagodny ogień cichych błysków
oszałamia czaszkę
w grze nierealnego powietrza
co zaczyna istnieć w tej chwili
w natchnieniu snu

Zaczyna się ich gra — jak garść zapalonego kłosa
kołysającego się na wietrze wznoszącego się i opadającego
w powolnym naśladownictwie przebudzonych zmysłów
to liść topoli drżącej to krzew dzikich róż
to głęboka studnia zaskoczona księżycem
ręka unosi się a obłok z czoła

spływa jak jasny deszcz przez sito nocy

Aż sen nie wypłynie do końca
dopóki nie wypalą ciemności
dopóki się nie stopią
w żarze własnych skrzydeł

Препев
Марија Цоклеска

NOC ŚWIETLICZKI

Нок на светулката

W

yszliśmy w noc z naszych spokojnych skorup
w noc co wyznacza przestrzeń
swoją niewidzialnością
wyszliśmy w ciszę stąpając po suchych liściach
po przygniecionych trawach w wyschniętej ciemności
wyszliśmy w suchą dolinę letniej nocy
po piasku zabłąkanym z gór
z potoku bezsenności
wyszliśmy w noc błędząc
z pustym echem kroków i gór
szliśmy tylko po to by iść
bezcennie bez zamiaru nawet bez pragnienia
szliśmy tą samą drogą z ciemnych skorup samotności
w mroczne skorupy wieku
dopóki nie wybuchło nam w oczy
dopóki nie wzbiło się i nie wzleciało
przed zmęczonymi nogami przed pustym spojrzeniem
rozświetlone klepisko świetliczek
co ożywiało
co budziło
co kołysało
promienie nocy

Препев

Деспина Василевска

ŚCIEŻKI ŚWIETLIKA

Патиштата на светулката

P rzed nami wznosiła się długo
ciemna skała mroku
od której uciekaliśmy głębiej
we własną ciemność
Między nami ścieliła się
nieuchwytna
wielka tajemnica czasu
spowita mchem ciszy
Grono serca schło
pod żwirem strachu
póki nie pojawił się świetlik
niczym piękny letni piorun
pośród wyczerpanych owoców
i póki nie uderzył złotym piórem
po czole mroku
wypisując mu w zmarszczkach
swe jasne ślady
które nadchodzą z daleka
błyszcząc jeszcze dalej

Препев

Димитар Неделковски

CZAS ŚWIE'TLIKA

Времето на светулката

Jego oddech zamarł
w bezimienności traw
w roju brzydkich owadów
jego twarz była nie do poznania

Pochłonełaby go nuda wieków
szary pył utraconych owadów
rozproszonych w czasie
gdyby nie wyłonił się nam z zalanej ciemności
niczym krzyk zagubionego dziecka
w nieznanym lesie spleśniałego istnienia
Jak krzyk który prowadzi do źródeł poranka
ta mała błyskawica wyłaniająca się z łona
prowadzi go przez gęste i ciemne wody nocy

By unieść go delikatnie z ciemnych jaskiń samotności
w szerokich dłoniach wzroku
w których zwiędnie potulnie jego łagodny plon
pozostawiając za sobą soczysty owoc światła

Препев

Димитар Неделковски

MOC ŚWIETLIKA

Моќта на светулката

W

mrocznej masie milczenia

potyka się migocze i gaśnie

pierwszy świetlik

Ale to wystarczy, by spokojny kosmos nocy

podniecił się, zadrżał, wzdrygnął od cichych pobłysków słowa

od błękitnych gromów świtu

Twoja bladość zwiastuje

wielką moc światła

niczym samotne słowa które kują

w otchłani bytu

światlistą falę

mowy

odkrywającą nam

świat

Препев

Димитар Неделковски

ŚMIERĆ ŚWIETLIKA

Смъртта на светулката

I

Szukaliśmy światła wszędzie wśród nocy
na oślepi szukaliśmy go po omacku w ciemno
pod każdym liściem pod kwiatem pod ostrą skałą
szukaliśmy go nieustrudzenie przemyślanym krokiem
we wszystkich stronach świata w sobie w najciemniejszych miejscach
pustego odrętwienia obrzydliwej bezsenności

Szukaliśmy go w kamieniu w wygasłych dzwonach gór
w uśpionym ptaku na gałęzi zapomnienia
w zapachu wiatru w oddechu studni
Szukaliśmy go w śnie w fujarce w pięknych płaczkach
zraszających wzgórze łzami
Nie znaleźliśmy jego lica domyślaliśmy się jego głosu
w odległych sokach korzenia w mleku traw
pod brzemieniem kamiennych stad
żujących ciszę wśród łąk wieku

II

Nadchodził ku nam wolno małymi falami
jak garście wody po uśpionej twarzy
Nadchodził wolno w jasnych synkopach
z których spadaliśmy szumnie w koszmary mroku
Nadchodził ze wszech stron wszystkimi barwami
nadchodził z dźwiękami przebudzonego morza
jak krtań kobiety głos ptaka zew wiatru
o wszystkich znanych i nieznanym imionach świata
które odtwarza pogodna
nietrwała piana słów

Nadchodził nam jak szept deszczu jak śmiech dziecka
jak pieśń lata
ze wszech stron wszech szczytów wszech ciemności
nadchodził ze wszech gwiazd wszech bruzd wszech kresów
na zroszone oko rozchmurzone czoło roztopiony cień
wykrzykując swoje imię przez silny róg czasu

I póki zaślepieni drążyliśmy w rozpadającej się nocy
wielki temat pięknego światła
nie poczuliśmy jak gaśnie w otwartych dłoniach świtu
pierwszy mały świetlik na progu wielkiego słońca

Препев
Лука Стошевски

ПОРТУГАЛСКИ ЈАЗИК

Ментор

лектор Анета Маневска

Лектура

Жоел Алешандр Алвиш

PARTIDA DO PIRILAMPO

Заминување на светулката

Só ele sabia por quanto tempo
rastejava pela pedra
até o arbusto lhe afiar
as asas duras.

Logo tudo foi deixado
à simplicidade do sol

A noite expulsou-o na órbita
do homem
e já não existiam nem tronco
nem asas

Só a luz dizia então
que a visão nos era existente

E contemplávamos silenciosos por muito tempo
o rastejador irrelevante
se transfigurar
numa estrela

Препев
Филип Николоски

OS CAMINHOS DO PIRILAMPO

Патиштата на светулката

Diante de nós erguia-se por muito tempo
a rocha escura das trevas
da qual fugíamos cada vez mais fundo
para a nossa própria escuridão
Entre nós estendia-se
inatingível
o grande segredo do tempo
envolto no musgo do silêncio
O cacho do coração secava
sob a escória do medo
até aparecer o pirilampo
como uma bela borrasca de verão
entre frutos esgotados
e até brandir a sua pena dourada
na testa da escuridão
escrevendo-lhe nas rugas
os seus rastos resplandecentes
que vêm de longe
e ainda mais longe brilham

Препев

Марија Николовска

РОМАНСКИ ЈАЗИК

Ментор

д-р Михаил Раду Атанасов

Лектура

д-р Николае Станчу

PLECAREA LICURICIULUI

Заминување на светулката

Aşa cum el îşi cunoaşte drumul propriu,
Născut din piatră,
Lumina nu vine din întâmplare,
Ci din adâncul ascuns al focului.

Pentru că a fost cândva zdrobit
De strălucirea necuprinsă a Soarelui,
Dar noaptea a ridicat-o din nou
În inima omului.

Şi omul nu uită nici munca,
Nici lacrima,
Nimic.

Numai lumina atunci îl cheamă,
Blând sau necontenit.

Şi drumul, altădată întunecat,
Se schimbă,
Aşa cum un semn fără sens
Se transformă
În stea.

Препев
Надежда Таски

LICURICI

Светулки

Așa cum pasărea-n amurg își strânge aripa
Și se ascunde-n marele spațiu
Sub ceața cerului tăcut,
Sub cărbunele lunii,

Străinătatea-i risipește visul,
Dar dincolo de privirea-i adâncă
Se dezvăluie pământul liniștii adormite.

Vântul lovește hotarul negru al întunericului,
Iar stelele, timide, își lasă darurile stinse
Să cadă peste mine-n murmur.

Nu este nicio lumină —
Numai noaptea își știe neamul,
Din frunzele schimbătoare ale vremii.

El trezește în taină
Grația neclintită a întunericului,
Care pâlpâie doar pentru o clipă.

Pe chipurile palide,
În ochii grei și întunecați,
Ca strigătul unei păsări de noapte,

Totul se cufundă în tăcerea apei adânci
Din oglinda nopții.

Препев
Владимир Селезнев

CĂUTAREA LICURICIULUI

Барање на светулката

Noi avem mâinile pline de licurici
În liniștea surdă.
Când, dintr-o dată, au ajuns lângă noi
Necunoscutele semne al nopții.
Și au zburat dintr-o dată
Prin craniile noastre zgomotoase,
N-au existat Niciodată zei atât de nestatornici printre noi
Și atâtea arome ale malurilor adormite
În noi s-au amestecat încetișor toate părțile lumii
în îmbrățișarea înceată
Într-o prindere nefirească
Umblăm amețiți și dezorientați
de parcă suntem fermecați de lună.
care ușor ne conduce în cataclisme grele
În confruntări cu stelele noastre
Dar acelea erau departe și noaptea era peste tot.
Înțepată în puterea picăturii de rouă
A ochilor noștri rătăciți.
După ei rămâne matca nebună a licuricilor
Și praful visurilor noastre.
Pentru mișcarea exactă pe orbita luminii
Care nu există în vreme ce există.
Și care apare acolo în timp ce dispare .

Препев

Јане Теохаревски

NAȘTEREA LICURICIULUI

Раѓање на светулката

O, tu, care ești doar dacă îți trăiești în tunicul
Tu, copilul liniștii și al întunericului
pe vântul blând de pe ierburile adormite
tu care ești recunoscut numai de tăcerea pietrei
unde mergi prin coșmarul tău lent
ca prin febra lumii
în care locurile întunecate încerci să mi le luminezi
când cu lumina ta ai semnat prin întuneric

Pe tine te-a făcut bezna oarbă a nopții
pe cremenele trezite ale liniștii care se împiedică
superba dragoste a momentului
curiozitatea radiantă
soarta frumuseții de scurtă durată
lumina secolelor din fața ochilor mei deschiși
ah, ciudat sens al luminii
care moare numai de lumină
și care trăiește până când îi durează noaptea
până când o înconjoară întunericul.

Препев

Ангела Василева

APARIȚIA LICURICIULUI

Појавување на светулката

El îmi apare în amurgul mării
când se trăiește în mijlocul singurității surde
Atunci totul se micșorează în bobul cosmosului
care nu germinează în frigul care e sub craniu
Pământul lânchește sub piatra tăcerii
frunzele s-au ascuns iar ierburile le-a prins somnul
iar asupra ochilor curge îngusta smoală a nopții
Atunci se întâmplă ceea ce mintea nu înțelege
în fântâna privirii începe să unduiască:
blând joc de artificii de sclipiri timide
craniul amețește
în jocul aerului ireal
care începe să existe în momentul
inspirației și al visului
Începe jocul lor ca o mână de spice aprinse
care se clatină în vânt se ridică și cade
în imitația lentă a simțurilor trezite
ale frunzelor de aspen ori ale buchetului de trandafiri sălbatici
ori un adânc izvor surprins de lună
mâna în el se ridică și norul de pe frunte
curge ca o ploaie ușoară printr-o sită a nopții
Până când visul nu trece
până când ei nu ard întunericul
până când nu se topesc
în jarul aripilor proprii.

Препев
Ангела Василева

NOAPTEA LICURICIULUI

Нок на светулката

Am ieșit în noapte din cojile noastre cumiști
în noaptea care marchează locul
cu invizibilitatea ei
am ieșit din tihnă călcând pe frunzele uscate
pe ierburile doborâte în întunericul uscat
am ieșit în valea uscată a nopții de vară
în nisipul pierdut de munți
din torentul insomniei
am ieșit în noapte băjbâind
cu ecoul gol al pașilor și al pădurii
am mers doar să zicem că mergem
fără scop, fără intenție și chiar fără dorință
am mers așa din cojile întunecate ale singurității
în cojile întunecate ale veacului
până când nu ne-a tunat în ochi
până când nu s-a împrăștiat și-a izbucnit
în fața picioarelor obosite și în fața privirii goale
aria care flutura de licurici
care se trezea mai departe.
și care înfrumuseța
care flutura
care vălurea
câmpul de raze al nopții.

Препев
Марин Мереуца

DRUMURILE LICURICIULUI

Патиштата на светулката

In fața noastră se ridica pentru multă vreme
stânca întunecată a întunericii
de care fugeam mai adânc
în propriul întuneric
Între noi se așternea
neatinsa
marea taină a vremii
învăluită în liniștea pufoasă a nopții
Strugurele inimii se usca
sub zgura fricii
până când nu a apărut licuriciul
ca o frumoasă furtună de vară
în mijlocul roadelor micșorate
și până când nu a izbit pana de aur
pe fruntea întunericii
scriindu-i în riduri
urmele luminoase ale licuriciului
care vin de departe
și care strălucesc și mai departe

Препев
Андреј Наумовски

VREMEA LICURICIULUI

Времето на светулката

Respirația lui se pierdea

în anonimatul ierbii

iar în roiul de insecte urâte

nu i se recunoștea figura

Era să fie înghițit de plictiseala veacurilor

de praful gri al insectelor pierdute

și imprăștiată în timp

dacă nici nu apărea din întunericul nopții

ca un țipăt de copil răătăcit

în necunoscuta pădure a igrasioasei existențe

Țipătul care duce spre izvoarele dimineții

acel mic fulger dinlauntrul corpului

care i s-a născut

Și îl conduce în desele și întunecatele ape ale nopții

În întunecatele peșteri ale singurătății

În palmele largi ale privirii

în care se va stinge încet blândul lui fruct

lăsând în urmă ticălosul plod al luminii.

Препев

Елена Ѓорѓовска

DESCOPERIREA LICURICIULUI

Откривање на светулката

Am călătorit mult timp prin noaptea secolului
plină de povești
până când nu ne-am întors în jocurile interzise
în v-ați ascunselea între licurici
în toiul nopților calde al adormitelor vânturi
Noi o să rămânem legați
adânc în întunericul nostru
dacă nu exista jocul albastru clar al licuriciului
sa ne dea la o parte de pe frunte nisipul întunericului
Ea nici măcar nu a venit cu puterea de a ne ilumina
ci într-o anunțare mută
a frumoasei magie a luminii
din ale cărei scântei fragile s-a născut
în flăcări luată aria de treierat în zori
Ea ne-a învățat sa-l credem
și pe bobul adus de vântul încetinit
care se naște murind
și care moare născându-se
și care ne învață să ne ascundem în întunericul nostru
semănat de propria lumină
și care ne-a forțat să alegem între umbrele
ca între vis și adevăr
din noaptea ce urma să vină
înspre ziua care se învârte
în jurul șoldului lumii.

Препев
Јане Теохаревски

РУСКИ ЈАЗИК

Ментор

виш лектор м-р Ирен Алчевска
виш лектор м-р Екатерина Терзијоска

Лектура

Ана Попкова

УХОД СВЕТЛЯЧКА

Заминување на светулката

Е му лишь ведомо как долго
ползал по камню
пока куст не сточил
его крепкие крылья
Потом все было оставлено
простоте солнца
Ночь выбросила его в орбиту
человека
и больше не существовало ни трупа
ни крыльев
Только свет тогда говорил
что все еще вид существует
И долго онемело мы смотрели
как простая букашка превратилась в звезду

Препев

Нина Дамјановиќ

СВЕТЛЯЧКИ

Светулки

Как ночная птица вышел я
в огромное пространство
скрываясь под сажей неба
под углями луны
Высота открывала вид на пустырь
по траве ползла холодная змея тишины
Ветер тряс тяжёлую ветку тьмы
Грохотали в выси обрушившиеся звёзды
падали в ладонь
немые светлячки
Только ночь ведала смысл
света грёз
они оживляли синкопы
непостоянной графики тьмы
Смешивались мгновенно
наши бледные лики
и мрачные голоса
как крик ночной птицы
и блики ночи в густой воде

Препев
Деспина Василевска

ПОИСК СВЕТЛЯЧКА

Барање на светулката

Н аши руки были наполнены светлячками в
глухой тишине
как вдруг появился неизвестный знак ночи
разлетевшись по нашим гулким черепам
Никогда не было столько непостоянных радуг
и столько запахов от уснувших берегов
В нас шумно перемешались все стороны света
в нежных объятиях причудливой зыби
Мы брели наугад очарованы луной
подводившей нас нежно к тяжелым катаклизмам
столкновении с нашими звёздами
Они были так далеко а ночь была повсюду
расколота в теле наполненном росой
и рассеянным взглядом
За ними останется матка светлячков
и пепел наших мечт
в движении по орбите сияния
оно есть и его нет

Препев

Деспина Василевска

РОЖДЕНИЕ СВЕТЛЯЧКА

Раѓање на светулката

О
ты! Дитя тьмы

И тишины

На нежном ветру засыпающих трав

Тебя лишь тишь камня узнаёт

Где скитаешься ты сквозь медленный кошмар

Лихорадочного мира

Какие тёмные места пытаешься озарить

Когда своим светом тьму тьмущую сеешь

Тебя создаёт слепая ночи тьма

Споткнувшись о бдящий кремень тишины

Прекрасные мгновения любви

Озаренье любопытства

Судьба недолговечной красоты

Свет веков в моих проснувшихся глазах

Чудесный смысл света

От умирающего света

И живёт он пока живёт ночь

Пока его окутывает темнота

Препев
Марија Цоклеска

ПУТИ СВЕТЛЯЧКА

Патиштата на светулката

Перед нами долго вздымалась
темная стена мрака
от которой мы бежали глубже
в собственную темноту
Между нами раскладывалась
неуловимая
большая тайна времени
завернута мхом тишины
Гроздь сердца сушилась
под шлаком страха
пока не появился светлячок
как красивая летняя буря
среди мелких плодов

И золотым пером
на лбу мрака
вписав в его морщины
свои светлые отпечатки
что идут издалека
и еще дальше блещут

Препев
Нина Дамјановиќ

ВРЕМЯ СВЕТЛЯЧКА

Времето на светулката

Т ерялся её нежный вздох
в безымянности трав
в рое грубых жуков
её лик не узнавали

Поглотила бы её веками накопленная
серая пыль забытых насекомых
развеваемая временем
если бы не явилась она из затопленного мрака
как крик потерянного ребёнка
в незнакомом лесу забвенного бытия

Крик, который ведёт к истокам утреннего света —
та маленькая светлячиха в утробе что её родила
ведёт её сквозь чащи и тёмные воды ночи

чтобы поднять её нежной
из тёмных недр одиночества
в широкие долины видения
где её краткий тихий плод
гаснет
оставляя позади зрелый плод света

Препев
Анастасија Лозанова

СИЛА СВЕТЛЯЧКА

Моќта на светулката

Ч
рез тёмную массу молчания
пробивается и вспыхивает гаснет
первый светлячок

Но и этого достаточно чтобы спокойный космос ночи
взволновался задрожал вздрогнул
от тихих светлячков слов
от сильных молний зари

Твоё бледное сияние возвещает
великую силу света —
как одинокие слова что куют
в бездне бытия
светлую волну
речи
которая открывает нам
мир

Препев
Анастасија Лозанова

ОТКРЫТИЕ СВЕТЛЯЧКА

Откривање на светулката

Долго мы бродили сквозь ночь веков
наполненные пустотой
пока не вернулись в забытые игры
в детские прятки меж светлячков
среди тёплых ночей уснувших ветров
Мы бы остались укрыты
глубоко в своей тьме
не будь весёлой синей светлячка игры
песок мрака унесшей со лба
Не приходил он освещать
а немым намёком
волшебного блеска красоты
из чьих хрупких искр рождалось
пламенное зарево рассвета
Он научил нас верить
зерну наваянному тёплым ветром
рождается умирая
умирает рождаясь
научив скрываться в своей тьме
засеянному нашим светом
заставил нас бегать меж сенью
меж сном и явью
от накопившейся ночи
к пришедшему дну
к круговерти мира

Препев
Марија Цоклеска

СМЕРТЬ СВЕТЛЯЧКА

Смртта на светулката

I

Мы искали свет повсюду сквозь ночи
слепо искали его ощупью и беспорядочно
под каждым листом под цветком под острой утесом
искали неустанно и с осознанными шагами
во всех сторонах мира в себе в самых темных местах
в устоявшейся пустоте уродливой бессонницы
Искали его в известняке в угасших колоколах гор
в уснувшей птице на ветви забвения
в запахе ветра в дыхании колодца
Искали его во сне в звуке свирели в красивых причитаниях
бугор которые они поливают
Мы не знали его лица мы предчувствовали голос
в далеком соке корней в молоке травы
под тяжелым бременем стада камней
пасущих тишину на лугах века

II

Он приходил к нам медленно в малых валах
как чуть-чуть воды на уснувшее лицо
Он приходил медленно в светлых синкопах
от которых мы шумно падали в кошмары мрака
Он шел со всех сторон во всех красках
приходил со всеми звуками пробужденного моря
как горло женщины как голос птицы как крик ветра
для всех знаменательных и незнаменательных имён мира
что вновь создает безоблачная
непостоянная пена слов

Он приходил как шепот дождя как
смех ребенка

как песня лета
со всех сторон со всех вершин из всех темниц
шел от всех звезд из всех борозд из всех меж
с орошенного глаза и хмурого чела в расплавленной
тени

выкрикивая свое имя сквозь крепкий рог времени
И пока мы задумчивые варьировали в ночи где распадается
большая тема прекрасного света
мы не заметили как гаснет в раскрытых ладонях рассвета
первый крохотный светлячок на пороге большого солнца

Препев
Нина Дамјановиќ

СЛОВЕНЕЧКИ ЈАЗИК

Ментор и лектура

проф. д-р Лидија Аризанковска

ODHOD KRESNICE

Заминување на светулката

Le ona je vedela kako dolgo
je plezala po kamnu
dokler grm ji ni ošilil
trdih kril

Potem vse je bilo prepuščeno
preprostosti sonca

Noč jo je zalučala
v človekovo orbito
in nista več obstajala niti trup niti krila

Le svetloba je takrat pravila
da naša vrsta obstaja

In dolgo smo onemeli gledali
kakor nepomembni plazilec
se pretvarja
v zvezdo

Препев
Влајко Марјановиќ

KRESNICE

Светулки

Kot nočna ptica sem odletala
v obsežni prostor
pritajena pod sajami neba
pod premogom lune

Višina je odpirala puščobo vrste
po travah je lezla mrzla kača tišine

Veter je stresel bujno vejico teme
grmele so padle zvezde nad nami
v moje razprostrte dlani so padale
tihe kresničke

Le noč je poznala pomen
zaspanih svetlob
oživljale so jo v sinkopah
minljive grafike teme

Takoj so se pomešale
naše blede podobe
in njihov temen glas
pa je kot krik nočne ptice
tekkel v gosti vodi
obsevane noči

Препев
Теодора Кркачева

ROJSTVO KRESNICE

Раѓање на светулката

O h ti ki obstajaš le če obstaja tvoja mrakoba
otrok temine otrok tišine
otrok nežnega vetra nad zaspanimi travami
ki te le molk kamna prepozna
kam tavaš skozi svojo nočno moro
kot skozi mrzlico sveta
katere temne kraje se mi naprezaš osvetliti
ko s svetlobo svojo temnejše teme seješ

Tebe ustvarja slepa tema noči
na budnem kremenu spotikajoče se tišine
Čudovita ljubezen trenutka
ožarjena radovednost
usoda bežne lepote
svetloba stoletij pred mojimi zbujenimi očmi
čudežni smisel svetlobe
ki le od svetlobe umira
in živi dokler živi noč
dokler jo tema ovija

Препев

Теодора Димитриоска

POTI KRESNICE

Патиштата на светулката

P red nami se je dvigala dolgo
temna skala mraka
od katere smo bežali globlje
v lastno temo
Med nami se je razprostirala
nedosegljiva
velika skrivnost časa
ovita v mah tišine
Grozd srca se je sušil
pod žlindro strahu
dokler se ni pojavila kresnica
kot lepa poletna nevihta
sredi premajhnih plodov
in dokler ni zamahnila z zlatim peresom
po čelu mraka
izpisujoč mu v gube
svoje svetle sledi
ki gredo od daleč
in še dlje bleščijo

Препев
Моника Трпковска

ČAS KRESNICE

Времето на светулката

Njen dah se je izgubljal

v brezimnosti trav

v roju grdih žuželk

njen lik se ni prepoznaval

Dolgočasnost stoletja bi jo požrla

siva prašina izgubljenih žuželk

razpršenih v času

če se nam ne bi prikazala iz potopljene teme

kot krik izgubljenega otroka

v neznanem gozdu volhkega obstoja

Krik kakor da vodi k virom jutra

ta majhen blisk ki se ji je v maternici rodil

jo vodi skozi goste in temne vode noči

Naj jo nežno dvigne iz temnih jam samote

v širokih dlaneh vrste

v katerih bo krotko ugasnilo njeno sadno drevo

puščajoč za seboj bujni plod svetlobe

Препев

Влајко Марјановиќ

MOČ KRESNICE

Моќта на светулката

Skozi temno gmoto tišine
se maje svetlika in ugaša
prva kresnica
A že to je dovolj da spokojni kozmos noči
se vznemiri zatrese prestraši
od tihih iskric besede
od modrih bliskov zore
Tvoja bledest napoveduje
veliko moč svetlobe
kot osamljene besede ki kujejo
v breznu obstoja
svetel val
govora
ki nam razkrije
svet

Препев
Иво Донев

ODKRIVANJE KRESNICE

Откривање на светулката

Tavali smo dolgo skozi noč stoletja
napolnjeni s praznino
dokler se nismo vrnili v pozabljene igre
v otroške skrivalnice med kresnicami
sredi toplih noči spečih vetrov
Mi bi ostali prekriti
globoko v svoji temi
če ne bi obstajala vesela modra igra kresnice
ki nam je dvignila pesek temine s čela
Ta ni prišla k nam z močjo da nas osvetljuje
temveč kot nema znanilka
lepe čarobnosti svetlobe
iz katere krhkih isker se je rodilo
plamteče mlatišče zore
Ta nas je naučila da verjamemo
tudi zrnu ki ga nosi mlačen veter
ki se rojeva umirajoč
in ki umira rojevajoč se
in ki nas uči da se skrivamo v svoji temi
posejani z našo svetlobo
in ki nas sili da tečemo med sencami
kot med sanjami in resnico
od noči ki blede
proti dnevu ki se vrti
okoli rame sveta

Препев
Марија Здравеска

СРПСКИ ЈАЗИК

Ментор и лектура
лектор Јелена Макевић

ОДЛАЗАК СВИЦА

Заминување на светулката

Само је он знао колко дуго милеше по камену
док му жбун није наоштрио чврста крила

Затим је потпуно био препуштен једноставности сунца

Ноћ га је избацила у човекову средину
и више нису постојали ни тело ни крила

Само нам је светлост тад показала
да нам вид постоји

И дуго неми гледасмо како се безначајни пузач²
претвара у звезду

Препев
Романа Филипоска

² пузач – онај ко пузи, ко се споро креће, оригинал: лазач (прим. прев.)

СВИЦИ

Светулки

Као ноћна птица изађох
у велики простор
притајен под гаравим небом
у мрким месецом

Висина је отворила пустош виду
по трави је гмизала хладна змија тишине

Ветар је тресао силну грану мрака
с висине су гласно падале звезде
на дланове ми падаху
неми свици

Само је ноћ знала смисао
сањивих светлости
које оживљаваху у синкопама
нестални рељеф мрака

Мешаху се на тренутак
наши бледи ликови
и њихов таман глас
као крик ноћне птице
течеше у густој води
осветлене ноћи

Препев

Романа Филипоска

ПОТРАГА ЗА СВИЦЕМ

Барање на светулката

Н ама су руке биле пуне свитаца
у глувој тишини
кад одједном пристиже непознати знак ноћи
и они се разлетеше по нашим звучним маштама
Никад није у нама било толико несталних дуга
и толико мириса успаваних обала
У нама се тихо измешаше све стране света
у нежном загрљају у чудном недохвату
Ошамућени тумарасмо као омађијани месецом
који нас нежно води у тешке катаклизме
у сусрет с нашим звездама
Али они беху далеко а ноћ беше свуда
убодена у истрошену снагу наших раштрканих очију
Остаће за нама луда матица свитаца
и прах наших снова
за тачно кретање по светлосној орбити
што не постоји док постоји
и што је има док је нема

Препев
Романа Филипоска

РАЂАЊЕ СВИЦА

Рађање на светулката

Оти што постојиш само ако ти мрак постои
чедо таме тишине
нежног ветра на успаваној трави
ти што те само мук камена препознаје
где тумараш по свој спор кошмар
као кроз дрхтавицу света
која тамна места се напињеш да ми осветлиш
кад светлошћу својом тамније таме сејеш

Тебе ствара слепа тама ноћи
на будном кремену тишине што се саплиће
Прекрасна љубави тренутка
осветлена знатижељо
судбино кратковечне лепоте
видику векова испред мојих разбуђених очију
чудесни смислу светлости
од ње што само умире
и што живи докле му ноћ живи
докле га обавија тама

Препев
Романа Филипоска

ПОЈАВЉИВАЊЕ СВИЦА

Појавување на светулката

О н ми се појављује у модром сутону
кад живи се у мраку сред глуве самоће
Све је тад смањено у зрну космоса
што не ниче у хладноћи што не расте под лобањом
Земља чами испод камена тишине
лишће се притајило траве обузима сан
на очима тече густа смола ноћи

Онда се деси оно што ум не схвата
али бунар погледа почиње да таласа
нежан ватромет кратких муња
лобања ошамућује
у игри нестварног ваздуха
што почиње да постоји у тренутку
у надахнућу сна

Почиње њихова игра као запалено класје на длану
што се њише на ветру полеће и пада
у спору имитацију пробуђених чула
час лишће јасике час дивљих ружа
час дубоки извор ког месец изненађује
рука се над њим диже и облак са чела

тече као светла киша кроз сито ноћи

Докле сан не истече
док не изгоре таму
докле се не истопе
у жару својих крила

Препев
Романа Филипоска

НОЋ СВИЦА

Ноќ на светулката

И зашли смо у ноћ из својих мирних чаура
у ноћ што омеђује простор
својим слепилом
изашли смо у тишину газећи по сувом лишћу
по полеглој трави у пресушеној тами
изашли смо у суводолицу на летњој ноћи
по залуталом песку са планине
и плъуску несанице
изашли смо у ноћ тумарајући
с празним јеком корака и гора
ишли смо само да идемо
без циља без намере чак и без жеље
ишли смо онако непрестано од тамних чаура осаме
у тамне чауре века
док нас нису запањила пред очима
док се не распрште и не вину
пред уморним ногама пред пустим погледом
развиорена гумна свитаца
која оживеше
која разбуђиваше
која бранише
сјајно поље ноћи

Препев

Романа Филипоска

ПУТЕВИ СВИТАЦА

Патиштата на светулката

П ред нам се подизала дуго

тамна стена мрака
од које смо бежали дубље
у сопствену тамницу
између нас је била
недохватна
велика тајна времена
обавијена у маховини тишине
грозд срца се сушио
под пепелом страха
докле се не појави свитац
као лепа летња мећава
међу маленим плодовима
и докле не пролази златним пером
по челу мрака
исписујући му у борама
своје светле трагове
што иду издалека
и још даље бљеште

Препев

Романа Филипоска

ВРЕМЕ СВИЦА

Времето на светулката

Г убио се његов уздисај
у безимљу трава
у роју грдних буба
није му се познавао лик

прогутаће га досада векова
сива прашина изгубљених инсеката
расутих по времену
ако нам се не појави од поплављеног мрака
као крик изгубљеног детета
у непознатој шуми влажног постојања
Крик као што води преко извора јутра
она мала искра у утроби што му се рађа
води га низ густе и тамне воде ноћи

Да га покрене нежно од тамних пећина осаме
на широким длановима вида
у којима ће се крхко угасити његово слатко воће
остављајући иза себе снажан плод светлости

Препев

Романа Филипоска

МОЋ СВИЦА

Моќта на светулката

Н из тамну масу ћутања
престаје да сјаји и гаси се
први свитац
Но и то је доста спокојан космос ноћи
да се узбуди да затрепери и да скокне
од тихих искрица речи
од плавих муња у зору
Твоје бледило упозорава на
велику моћ светлости
као осамљене речи што кују
у бездану постојања
светлог таласа
говора
који нам открива
свет

Препев
Романа Филипоска

ОТКРИВАЊЕ СВИЦА

Откривање на светулката

Т умарали смо дуго низ ноћ века
испуњени празнином
док се не вратисмо у заборављене игре
у жмурке међу свицима
сред топлих ноћи успаваних ветрова
Ми бисмо остали уплетени
дубоко у свој мрак
да није постојала ведро плава игра свица
песак тамнице чела да нам дигне
Није нам долазио уз моћ да нас осветли
него у наговештају немом
лепе светлосне магије
од чијих се крхких искри рађало
пламено гумно у сумраку
Он нас је научио да му верујемо
и на зрну ношено од млаког ветра
што се рађа умирући
и што умире рађајући се
и што нас подучава да се кријемо у свом мрак
направљеном од наше светлости
и што нас тера да трчимо међу сенкама
као међу сном и јавом
од ноћи што се шири
према дану што се врти
око рамена света

Препев
Романа Филипоска

СМРТ СВИЦА

Смртта на светулката

I

Тражили смо светлост свуда по ноћи
слепо је тражили опипавајући у тами
под сваким листом под цветом под оштром стеном
тражили смо је неуморно и смишљеним корацима
на свим странама света у себи у најтамнијим местима
на пуну издржљивост на грдној несаници

Тражили смо је у каменцу у угашеним звонима горе
у успаваној птици на грани заборава
у мирису на ветру у дах бунара
Тражили смо је у сну у кавалу у лепоти тужних песма
брдашце што прекривају росом
Нисмо му знали лик предосећали смо му глас
у далеком соку корена у млеку траве
под тешким бременом стада од камења
што пасе тишину на ливадама века

II

Долазио нам је споро у малим водопадима
као дланови пуни воде на успавано лице
Долазио нам је споро у светлим синкопама
од којих смо падали тихо у кошмаре мрака
Ишао је са свих страна у свим бојама
долазио је са свим звуковима пробуђеног мора
као грло жене и глас птице довикивање ветра
за сва знана и незнана имена на свету
као поново стварају ведрју и пролазну пену речи

Долазио нам је као шапат кише као
смех детета
као песма лета
са свих страна са свих врхова из свих тамница
ишао је од свих звезда од свих бразда од свих међа
на орошено око на разлистано чело на растопљену
сенку
вичући своје име кроз јаки рог времена

И док смо занесени мењали у ноћ што се
распада
велику таму дивној светлости
нисмо осетили како се гаси на отвореним длановима зоре
први малени свитац на прагу великог сунца

Препев
Романа Филипоска

ТУРСКИ ЈАЗИК

Ментор и лектура

д-р Фејхан Рушид

ATEŞ BÖCEĞİNİN GİDİŞİ

Заминување на светулката

Sadece o biliyordu ne kadar uzun sürmüştü
Taşın üstünde süzülmesi
Çalı,
Sert kanatlarını kana bulayana dek.

Sonra her şey
Güneşin yalınlığına dönüştü.

Gece, onu insanın yörüngesine fırlattı
Artık ne gövde
Ne de kanatlar

Sadece ışık biliyordu
Görmenin var olduğunu.

Önemsiz bir sürüngenin
Bir yıldızla dönüştüğünü
Dilsiz bir şekilde uzun süre izledik.

Препев
Јована Магдинчева

ATEŞ BÖCEKLERİ

Светулки

Gece kuşu gibi,
gökyüzü kurumu ve ay kömürünün
altında gizlenmiş bir şekilde
kocaman alana çıkardım.

Yükseklik, görüşün çoraklığını aralıyor
sessizliğin soğuk yılanı
yeşillik üstünde sürünüyor.

Rüzgar, karanlığın kuru dalını sallıyor
yüksekten düşen yıldızlar gürliyordu
avuçlarıma dilsiz ateş böcekleri düşüyordu.

Sadece gece, uykulu ışıkların
anlamını biliyordu
onlar karanlığın sebatsızlığını
kayan ritimlerde canlandırıyordu.

Aniden karışıyordu
bizim solgun yüzlerimiz
ve onların karanlık sesi
gece kuşunun haykırışı gibi
ışıldayan gecede
yoğun suya akıyordu.

Препев

Јована Магдинчева

ATEŞ BÖCEĞİNİN ARAYIŞI

Барање на светулката

Ellerimiz ateş böcekleriyle doluydu
sessiz bir sessizlikte,
geceyi aniden dolduran o yabancı ses gelene kadar.
Ve onlar, bizim yankılı kafalarımızda uçuştı.
Hiçbir zaman bizde bu kadar geçici ışık olmamıştı
ve uyuyan kıyılardan bu kadar koku.
İçimizde dünyanın tüm yönleri gürültüyle karıştı,
nazik bir kucaklaşmada, tuhaf bir erişilmezlikte.
Sersemlemiş, ayın büyüsyyle dolaştık,
bizi ağır felaketlere yıldızlarımızla çarpışmaya
nazikçe götüren,
Ama onlar uzaktaydı gece ise her yerdeydi,
perişan gözlerimizin çığlı gücüyle delinmiş.
Onların ardında, ışık yörüngesinin doğru hareket etmesi için,
var olduğu sürece olmayan
ve olmadığında var olan
ateş böceklerinin çılgın kraliçesi
ve hayallerimizin tozu kalacak.

Препев

Јована Магдинчева

ATEŞ BÖCEĞİNİN DOĞUMU

Раѓање на светулката

Ah sen, sadece karanlık varsa var olan
karanlığın ve sessizliğin çocuğu
nazik rüzgarın üzerinde uyuyan otlar
seni sadece taşın sessizliği tanıyor
kendi kabusunun içinde dolaştığın yer
dünyanın hummasındaki gibi
aydınlatmaya çabaladığın her karanlık yere
ışığıyla daha karanlık karanlıklar ekiyorsun.

Seni gecenin kör karanlığı yaratıyor
sessizliğin uyanık zalimi geriliyor
Anın muhteşem aşkı
parlayan merak
kısa ömürlü güzelliğin kaderi
uyanık gözlerimin önündeki yüzyılların ışığı
ışığın mucizevi anlamı
aydınlıktan ölen
gece yaşayıp karanlık onu sardıkça yaşayan.

Препев
Јована Магдинчева

ATEŞ BÖCEĞİNİN ORTAYA ÇIKIŞI

Појавување на светулката

O bana, karanlık içinde sessiz ve yalnız yaşanan bataklıkta akşamında görünüyor
Her şey evrenin tanesinde küçülür
soğukta kök salmayan, kafatasının altında büyümeyen
Toprak, sessizlik taşının altında kıpırdıyor
yapraklar saklanmış, otlar uykuya dalıyor
ve gözlerinin üzerinde gecenin reçinesi akıyor.

O zaman aklın anlamadığı şey oluyor
ama bakışın kuyusu onu savunmaya başlıyor
ışıkların narin havai fişegi
kafatasının aklını başından alıyor
gerçek olmayan nefesin oyununda
hayalin ilhamındaki anda
var olmaya başlıyor.

Onların oyunu bir avuç yanmış başaklar gibi başlıyor
rüzgarında eserek, uçarak ve düşerek
uyanmış duyuların yavaş taklidinde
bir an kavak yaprakları, bir an yabani gül çalısı
bir an ayın şaşırttığı derin kaynak
el ona doğru uzanıyor ve alın bulutu,
gece süzgecinden parlak bir yağmur gibi akıyor

Uyku akana kadar,
karanlığı yakana kadar,
kendi kanatlarının ateşinde eriyene kadar.

Препев
Јована Магдинчева

ATEŞ BÖCEĞİNİN GECESİ

Нок на светулката

Geceye kendi sakin kozalalarımızdan çıktık
gecede, görünmezliğiyle mekanı rahatsız eden
sessizlik içinde kuru yapraklarda yürüyerek çıktık
susuz karanlıkta yeşilliklerin üzerinden çıktık
dağlardan gelen kumdan şaşırmış
ve uykusuzluk sellerinde sürüklenen yaz gecesinin
özgürlüğüne çıktık
geceye çıktık, adımların ve ormanların
boş yankısıyla iteklenerek
hedefsiz, niyetsiz, hatta dileksiz yürüdük
yalnızca yürümek için yürüyorduk
karanlık kozalalardan, yalnızlığın
karanlık çağ kozalarından çıktık
ta ki gözlerimize çarpıncaya kadar
uçuşan, kanat çırpın o şey
yorgun ayaklarımızın, ıssız bakışlarımızın önünde
ateş böcekleriyle dolu karanlıkta
gecenin havalı alanını
canlandıran
uyandıran
koruyan.

Препев

Ива Комненовиќ

ATEŞ BÖCEĞİNİN YOLLARI

Патиштата на светулката

Ö

nümüzde karanlığın karanlık kayası
yükseliyordu
ondan kendi karanlığımıza kaçtığımız
aramızda sessizliğin yosununa bürünmüş
dokunulmayan zamanın büyük sırrı
seriliyordu
Kalbin salkımı soluyordu
korkunun cürufunun altında
ateş böceği güzel bir yaz fırtınası gibi
tükenmiş ürünlerin arasında
görünene dek
ve hatta karanlığın alnına
uzaklardan gelen
ve daha uzaklardan parlayan
kendi parlak izlerini
kırıksıklıklarına yazarak
altın tüyle el bile sallamadı.

Препев

Ива Комненовиќ

ATEŞ BÖCEĞİNİN ZAMANI

Времето на светулката

O nun nefesi çimenlerin sonsuzluğunda
kayboluyordu
böceklerin uğultulu sürüsünde
artık tanınmaz olmuştu yüzü

Onu yüzyılların sıkıcılığı yutacaktı
kaybolan böceklerin gri tozu
zamanla çürümüş
kaybolmuş bir çocuğun çığlığı gibi
bilinmeyen bir ormanın nemli varlığında
karanlığa gömülmüş geceden belirmeseydi
o küçük ateş böceği,
sabahın kaynaklarına yönlendiren bir çığlık gibi
gecenin koyu ve karanlık sularında yol alıyor

Yalnızlığın karanlık mağaralarından
görüşün geniş avuçlarına nazikçe çıkarmak için
ardında ışığının kocaman ürününü bırakarak
yalnızlığın ruhsuz meyvesi sönecek.

Препев

Ива Комненовиќ

ATEŞ BÖCEĞİNİN GÜCÜ

Моќта на светулката

Sessizliğin karanlık kütlesi içinde
sendelliyor ve sönüyor
ilk ateş böceği
ama sakın gece evreninin
heyecanlanması, titremesi, ürpermesi için
bu bile yeterlidir
sözün sessiz parıltılarından
şafağın güçlü şimşeklerinden
Senin solgunluğun
ışığın büyük gücünü müjdeliyor
varoluşun uçuşumunda dövülen
konuşmanın
ışıklı dalgasını
bize dünyayı keşfettiren
yalnız kelimeler gibi

Препев

Ива Комненовиќ

ATEŞ BÖCEĞİNİ KEŞFETMEK

Откривање на светулката

Uzun süre dolaştık gece boyunca
boşlukla dolu bir çılgılık içinde
unutulmuş oyunlara dönene dek
çocuk saklambaçlarında, ateş böcekleri arasında
sıcak gecelerde esen rüzgarlar arasında
Biz, kendi karanlığımızın derinliklerinde
gömülmüş bir şekilde kalırdık
ateş böceğinin o açık mavi oyunu olmasaydı
alnımızdaki karanlık kumu çekmesi için
o ışık saçma gücüyle gelmiyordu
ancak ışığın güzel büyüünde
küçük kıvılcımların doğduğu yerde
dağın sessizliğinin yankısında
sessiz bir müjdeyle geldi
O bize inanmayı öğretti
hafif rüzgarın taşıdığı taneyi bile
ölürken doğanı
ve doğarken öleni
kendi ışığımızda serpilen
karanlığımıza saklanmayı öğretti bize
rüya ile gerçeğin arasındaki gibi
gölgeler arasında koşmaya iten
dünyanın omzunun etrafında
dönüp duran gün gibi
geceden bizi çağırandır

Препев
Ива Комненовиќ

ATEŞ BÖCEĞİNİN ÖLÜMÜ

Смртта на светулката

I

Biz her yerde gecenin köründe ışığı arıyorduk
körcesine arıyorduk, el yordamıyla ve karanlıkta
her yaprağın, her çiçeğin, her keskin kayanın altında
düşünceli adımlarla, yorulmadan onu arıyorduk
dünyanın her yanında, içimizde ve en karanlık yerlerde
çirkin uykusuzluğun boş direncinde

Ormanların sönmüş çanlarındaki birikintide onu arıyorduk
uykulu kuşun, unutulmuş dalın üzerinde
rüzgarın kokusunda, kuyunun nefesinde
rüyamızda, kavalın sesinde, güzel hüznü şarkılarda onu arıyorduk
sulanan tepeleri
Onun yüzünü bilmiyorduk ve sesini hissetmeye başladık
uzakta, otun köklerindeki sütte
yüzyılın çayırlarında sessizlik otlayan
ağır yüklü taşlardan oluşan sürüde

II

O

bize yavaşça gelirdi, küçük çağlayanlarda
susamış bir yüzün dudaklarında akan su gibi
karanlığın karabasanlarında sessizce düşerken
O bize sakince ıııklı ritimler içinde gelirdi
tüm yönlerden, tüm renklerle dolu uyanmış denizden gelir
tüm sesleriyle gelirdi, uyanışın yankısıyla rüzgardaki kuş sesleriyle
bir kuşun susamış sesi gibi
dünyanın tüm bilinen ve bilinmeyen isimlerine seslenirdi
senin için kelimelerin ötesine geçen
açık ve saf bir şarkı olarak
O bize yağmurun dokunuşları gibi gelirdi, bir çocuğun gülüşü gibi
yaz şarkısı gibi
tüm doruklardan, tüm karanlıklardan
tüm yıldızlardan, tüm alın çizgilerinden
taştan gölgenin ışııkla ıslanmış alnındaki çiy tanesi gözünden gelirdi
zamanın güçlü boynuzu içinde adını çağırarak

Ve biz dağılan gecede büyülenmiş bir şekilde onu çeşitlendirip
durduk

kocaman güzel ışığın
güneşin eşiğindeki ilk küçük ateş böceğinin
şafağın açılan avuçlarında söndüğünü fark etmecedik bile

Препев

Јована Магдинчева, Ива Комненовиќ

УНГАРСКИ ЈАЗИК

Ментор и лектура
м-р Дарина Бајовиќ

A SZENTJÁNOSBOGÁR KERESÉSE

Барање на светулката

Kezeink tele voltak szentjánosbogarakkal
A süket csendben
amikor hirtelen megjelent az éjszaka ismeretlen hírnöke
és szétszóródtak a viszhangzó koponyáinkban
Soha nem volt bennünk ennyi nyughatatlan lélek
és ennyi illat az szunnyadó partokról
a világ minden sarka zajosan keveredett össze bennünk
egy gyengéd ölelésben, furcsa érzéketlenségben
Kábultan bolyongtunk, mintha a hold bűvölt volna el
amely gyengéden vezet minket egy hatalmas kataklizmába
csillagainkkal való ütközésbe;
De messze voltak, és az éjszaka mindenhol ott volt
szétszórt szemeink harmatos erejébe csípve
Mögöttük marad a szentjánosbogarak őrült királynője
És álmaink pora
a fény pályáján való pontos mozgásról
amely nem létezik, amíg létezik
és amely van amíg nincs

Препев
Софија Ристевска

A SZENTJÁNOSBOGÁR IDEJE

Времето на светулката

E lált a lélegzete
a fű névtelenségében
a csúnya bogarak rajában
az arca felismerhetetlen volt
Elnyelte volna őt az évszázadok unalma
az elveszett rovarok szürke pora
szétszórva az időben
ha nem jelent volna meg nekünk az mindent elárasztó sötétségből
mint egy elveszett gyermek sírása
a zümmögő lét ismeretlen erdejében
A sírás, amint a reggel forrásához vezet
az a kis villám a méhében, amely megszületett
átvezeti őt az éjszaka sűrű, sötét vizein
Hogy gyengéden felemelje a magány sötét barlangjaiból
a látóhatár széles tenyerèbe
amelyben szelíd termèse csendben elhervad,
maga mögött hagyva a fény romlott gyümölcsét

Препев

Софија Ристевска

A SZENTJÁNOSBOGÁR EREJE

Моќта на светулката

A csend sötét tömegén át
az első szentjánosbogár billeg pislákol kialszik
de ez is elég hogy az éjszaka békés kozmosza
izgatottá váljon megremegjen megijedjen
a szó csendes villanásaitól
a hajnal kék villámaintól
Sápadtságod hirdeti
a fény hatalmas erejét
mint a magányos szavak amelyek
a létezés mélységeiben kovácsolódnak
a beszéd fényes hulláma
amely feltárja
előttünk
a világot

Препев
Софија Ристевска

ФРАНЦУСКИ ЈАЗИК

Ментор

виш лектор м-р Милена Недевска

Лектура

м-р Давид Гатика Данкан

DÉPART DE LA LUCIOLE

Заминување на светулката

Elle seule savait combien de temps
elle rampait sur la pierre
jusqu'à ce que le buisson ne lui aiguisse
les ailes fragiles

Ensuite, tout a été livré
à la simplicité du soleil

La nuit l'a lancée dans l'orbite
de l'homme
et il n'existait plus ni corps
ni ailes

La lumière seule alors disait
que notre vue pourtant existait

Et taciturnes longtemps nous contemplions
comment le rampeur insignifiant
se transformait
en étoile

Препев
Марија Контеска

LUCIOLES

Светулки

Comme un oiseau de nuit je sortais
dans le vaste espace
Enfoui sous la suie du ciel
sous le charbon de la lune

La hauteur dévoilait le désert de la vue
sur l'herbe rampait le serpent froid du silence

Le vent secouait la branche épaisse de l'obscurité
les étoiles éboulées grondaient dans le ciel
dans ma paume tombaient
des lucioles muettes

Seule la nuit connaissait le sens
des lumières somnolentes
elles animaient en syncopes
l'esquisse instable de la nuit
Nos pâles visages
se mêlaient en un instant
et leur voix sombre
comme le cri d'un oiseau nocturne
coulait dans l'eau dense
de la nuit irradiée

Препев
Марија Контеска

RECHERCHE DE LA LUCIOLE

Барање на светулката

Nos mains à nous étaient remplies de lucioles
en silence sourd
quand le signal étranger de la nuit est arrivé
et elles se sont dispersées dans nos crânes sonores
Il n'avait jamais eu en nous tant d'arcs-en-ciel inconstants
et tant d'arômes des rives endormies
Tous les points cardinaux se sont mêlés en nous tumultueusement
en embrassade tendre en insaisissabilité étrange
Étourdis nous flânions comme ensorcelés par la lune
qui nous menait doucement aux cataclysmes lourds
aux luttes avec nos étoiles
Mais elles étaient loin et la nuit était partout
poignardée dans le corps arrosé de nos yeux éparpillés
Derrière la reine des lucioles restera
et la poussière de nos rêveries
du mouvement précis sur l'orbite de la lumière
qui n'existe pas en existant
et qui est là pendant qu'elle ne l'est pas

Препев
Филип Николоски

NAISSANCE DE LA LUCIOLE

Раѓање на светулката

Ah toi qui n'existe que si ton obscurité existe
enfant de l'obscurité et du silence
du vent doux sur les herbes endormies
toi qui n'est reconnue que par le silence de la pierre
où erres-tu à travers ton cauchemar lent
comme au milieu de la fièvre du monde
quels endroits sombres tends-tu m'éclairer
lorsqu'avec ta lumière tu sèmes des obscurités encore plus sombres

C'est la nuit aveuglante qui te crée
qui trébuche sur le silex réveillé du silence
Magnifique amour de cet instant
une curiosité rayonnante
destin de la courte beauté
apparition des siècles devant mes yeux réveillées
sens merveilleux de la lumière
qui ne meurt que de la lumière
et qui vit tant que sa nuit vit
tant que l'obscurité la revêt

Препев
Ивана Пановска

APPARITION DE LA LUCIOLE

Појавување на светулката

Elle apparaît devant moi au crépuscule mauve
quand on vit dans l'obscurité au milieu de la solitude sourde
Tout est condensé alors dans ce grain d'univers
qui ne germe pas dans la froideur qui ne pousse pas en dessous du
crâne

La terre languit sous la pierre du silence
les feuilles s'étaient voilées les herbes ont été envahies par le sommeil
et sur les yeux coule la résine dense de la nuit

Alors il arrive une chose que la raison ne comprend pas
mais cela trouble le puits du regard
un feu-d'artifice tendre aux éclairs doux
éblouit le crâne
dans le jeu de l'air irréel
qui commence à exister à l'instant
dans l'inspiration du rêve

Leur jeu commence comme une gerbe d'épi enflammé
qui balancée par le vent s'envole et tombe
dans une lente imitation des sens réveillés
tantôt feuilles du tremble tantôt buisson des églantiers
tantôt source profonde surprise par la lune

la main s'élève vers elle et le nuage du front
s'écoule comme une pluie lumineuse criblée par la nuit

Tant que le sommeil ne s'écoule
jusqu'à ce qu'elles n'enflamment l'obscurité
tant qu'elles ne se fondent
dans la braise de leurs ailes

Препев
Филип Николоски

NUIT DE LA LUCIOLE

Нок на светулката

La nuit nous sommes sortis de nos paisibles cocons
cette nuit qui ourle l'étendue
avec son voile fauconnier
nous sommes sortis dans le silence marchant sur les feuilles mortes
sur les herbes rabattues dans l'obscurité asséchée
nous sommes sortis sur le sillon sec de la nuit d'été
sur le sable perdu des montagnes
du torrent de l'insomnie
nous sommes sortis dans la nuit rôdant
avec l'écho vide des pas et des bois
nous flânonnons juste pour avancer
sans but sans intention voire sans désir
nous sortions sans raison des cocons sombres de la solitude
vers les cocons sombres du siècle
jusqu'à ce qu'il gronde dans nos yeux
jusqu'à ce qu'il se propage et monte en flèche
devant les pieds fatigués devant le regard vide
la ronde flottante des lucioles
qui ravivait
qui réveillait
qui faisait onduler
le champ radieux de la nuit

Препев
Ивана Пановска

LES VOIES DE LA LUCIOLE

Патиштата на светулката

D evant nous longtemps se réveillait
le rocher sombre de l'obscurité
de laquelle nous fuyions plus profondément
dans nos ténèbres à nous
Entre nous déployait
insaisissable
le grand secret du temps
enroulé de la mousse du silence
La grappe du cœur séchait
sous les scories de la peur
jusqu'à ce que la luciole apparaisse
comme un bel orage d'été
au milieu des fruits épuisés
et jusqu'à ce qu'elle ne brandisse de sa plume dorée
au front de l'obscurité
tout en lui traçant sur les rides
ses propres traces illuminées
qui viennent de loin
et qui brillent encore plus loin

Препев

Ана Марија Петровска

LE TEMPS DE LA LUCIOLE

Времето на светулката

Son haleine se perdait
dans l'anonymat de l'herbe
dans la nuée de bestioles laides
son visage était méconnaissable.

L'ennui des siècles l'avalerait
la poussière grise des insectes perdus
dispersés dans le temps
si elle ne nous surgissait pas de l'obscurité noyée
comme un cri d'enfant perdu
dans la forêt inconnue de l'existence mouillée
Tel le cri qui mène à la source du matin
ce petit éclair né de son ventre
la mène aux eaux denses et sombres de la nuit

Pour soulever sa fragilité des grottes sombres de la solitude
dans les larges paumes de la vue
dans lequel s'éteindra doucement son fruit cultivé
laissant derrière le fruit géant de la lumière

Препев

Ана Марија Петровска

LA PUISSANCE DE LA LUCIOLE

Моќта на светулката

A travers la masse sombre du silence
chancelle et étincelle s'éteint
la première luciole
Mais c'est assez pour que l'univers tranquille de la nuit
s'émeuve se mette à trembler s'effarouche
par les éclairs silencieux du mot
par les foudres bleues de l'aube
Ta pâleur annonce
la grande puissance de la lumière
tels les mots solitaires qui forgent
dans l'abîme de l'existence
la vague claire
de la parole
qui nous dévoile
le monde

Препев
Филип Николоски

DÉCOUVERTE DE LA LUCIOLE

Откривање на светулката

Nous errions longtemps à travers la nuit du siècle
remplis de vide
jusqu'au retour vers les jeux oubliés
vers les cache-cache enfantins parmi les lucioles
au milieu des nuits chaudes à vents endormis
Nous serions restés enfouis
profondément dans notre obscurité
si le radieux jeu bleuâtre de la luciole n'existait pas
pour enlever le sable des ténèbres de nos fronts
Elle ne venait pas vers nous avec sa puissance pour nous éclairer
mais dans l'annonce silencieuse
de la belle magie de la lumière
des fragiles étincelles desquelles naissait
l'aire enflammée de l'aube
Elle nous a appris à croire
même à la graine portée par le vent doux
qui naît en mourant
et qui meurt en naissant
et qui nous apprend à nous cacher dans notre obscurité
semé par notre lumière
et qui nous a fait courir entre les ombres
comme entre le rêve et la vérité

de la nuit qui s'égrenait
vers le jour qui tournait
autour de l'épaule du monde

Препев
Ивана Пановска

LA MORT DE LA LUCIOLE

Смртта на светулката

I

Nous cherchions de la lumière partout dans la nuit
à l'aveuglette nous la cherchions tâtonnant au hasard
sous chaque feuille sous la fleur sous le rocher pointu
nous cherchions inlassablement et à pas réfléchis
partout dans le monde en soi-même dans les endroits les
plus obscurs
de la persévérance maudite de l'horrible insomnie.

Nous la cherchions dans le calcaire dans les cloches muettes
de la forêt
dans l'oiseau endormi sur la branche de l'oubli
dans l'odeur du vent dans le souffle du puits
Nous la cherchions dans le rêve dans la flûte du berger dans les belles
chansons tristes
qui arrosaient les collines
Nous ne connaissions pas son apparence nous sentions sa voix
dans la sève lointaine de la racine dans le lait de l'herbe
sous le lourd fardeau du troupeau de pierres
qui pâture du silence aux prairies du siècle

Препев
Ана Марија Петровска

II

Elle nous venait lentement en petites cascades
comme des jets d'eau sur un visage endormi
Elle venait lentement à syncope lumineuses
dont nous tombions bruyamment dans les cauchemars
de l'obscurité

Elle nous venait de tous les sens avec toutes les couleurs
elle venait avec tous les sons de la mer éveillée
comme la gorge d'une femme la voix d'un oiseau l'appel du vent
pour tous les noms connus et inconnus dans le monde
qui sont transformés joyeusement
par l'écume instable des mots

Elle nous venait comme un chuchotement de la pluie comme
un rire d'enfant
comme un chant d'été
de tous les sens, de tous les sommets, de toutes les ténèbres
elle venait de toutes les étoiles, de tous les sillons, des toutes
les lisières
de l'œil arrosée au front feuillu de l'ombre
dissous
criant son nom à travers la corne puissante du temps

Et tandis que captivés nous la transformions dans la nuit qui se
désagrège
le grand thème de la belle lumière
nous ne l'avons pas vu s'éteindre sur les paumes ouvertes de l'aube
cette première petite luciole partie au seuil du grand soleil

Препев
Марија Контеска

ХРВАТСКИ ЈАЗИК

Ментор и лектура
лектор Морана Папучи

ODLAZAK KRIJESNICE

Заминување на светулката

Samo je ona znala koliko je dugo
puzala po kamenu
dok joj grm ne podari
čvrsta krila

Potom sve bijaše prepušteno
jednostavnosti sunca

Noć je izbacila u orbitu
čovjeka
i više ne postojаше ni tijelo
ni krila

Samo je svjetlost tada kazivala
da naš postoji vid

I dugo nijemo gledasmo
kako se beznačajni puzač
pretvara
u zvijezdu

Препев

Ана Марија Димитриеска, Софија Добревска,
Антонела Љупчевска, Ема Тасеска, Љубица Кабранова

KRIJESNICE

Светулки

Kao noćna ptica izlazih
u golemi prostor
pritajena pod čađavim nebom
pod ugljenom mjeseca

Visina otvaraše pustoš vida
po travama puzaše hladna zmija tišine.

Vjetar tresaše veliku granu mraka
Tutnjaše visoko odronjene zvijezde
na dlan mi padoše
nijeme krijenice

Samo je noć znala smisao
sanjivih svjetlosti
one su oživljavale u sinkopama
nepostojanu grafiku mraka

Miješala su se u trenu
naša blijeda lica
i njihov tamni glas
kao krik noćne ptice
tekao je u gustoj vodi
osvijetljene noći

Препев

Ана Марија Димитриеска, Софија Добревска,
Антонела Љупчевска, Ема Тасеска, Љубица Кабранова

PUTEVI KRIJESNICE

Патиштата на светулката

Pred nama se dizala dugo
tamna stijena mraka
od koje bijasmo dublje
u vlastitoj tami
Među nama se prostirala
nedohvatljiva
velika tajna vremena
obavijena mahovinom tišine
Grozd srca sušio se
pod zgurom straha
dok se ne pojavi krijesnica
kao lijepa ljetna oluja
usred iscrpljenih plodova
i dok ne zamahnu zlatnim perom
po čelu mraka
iscrtavajući mu po borama
svoje svijetle tragove
koji dolaze izdaleka
i još dalje sjaje

Препев

Ана Марија Димитриеска, Софија Добревска,
Антонела Љупчевска, Ема Тасеска, Љубица Кабранова

OTKRIVANJE KRIJESNICE

Откривање на светулката

Lutali smo dugo kroz noć stoljeća
Ispunjeni prazninom
Dok se ne vratismo u zaboravljene igre
u dječjim skrovištima među krijenicama
usred toplih noći uspavanih vjetrova
ostat ćemo zatrpani
duboko u svojoj tami
da ne postojаше vedra, plava igra krijesnice
da nam pijesak tame sa čela podigne
Ne dolazi nam ona s moći da nas obasja
već s njenim nagovjeeštajem
u ljupkoj čaroliji svjetla
iz njezinih krhkih iskri rađa se
plamena livada svitanja
ona nas je naučila vjerovati
zrnu nošenom blagim vjetrom
što se rađa umirući
i što umire rađajući se
i što nas podučava da se krijemo u svojoj tami
posijanoj našim svjetlom
i što nas je natjerala da trčimo među sjenama
kao između sna i istine
iz noći koja se crnjela
prema danu koji se okreće
oko ramena svijeta

Препев

Ана Марија Димитриеска, Софија Добревска,
Антонела Љупчевска, Ема Тасеска, Љубица Кабранова

SMRT KRIJESNICE

Смртта на светулката

I

Tražismo svjetlost svuda kroz noć
slijepo je tražismo tapkajući u mraku
pod svaki listom cvijetom pod oštrom stijenom
tražismo je neumorno promišljenim koracima
na svim stranama svijeta u sebi na najmračnijim mjestima
u pustoj postojanosti ružne nesanice

Tražismo je u sedri u ugašenim zvonima gora
u uspavanoj ptici na grani zaborava
u mirisu vjetra u dahu bunara
tražismo je u snu u kavalu u lijepim tužnim
pjesmama koje natapaju brda

Ne znamo joj lik slutimo glas
u dalekom soku korijena u mlijeku trave
pod teškim bremenom stada kamenja
što pase tišinu po livadama stoljeća

II

Ona nam je dolazila sporo u malim slapovima
kao pregršt vode po pospanom licu
ona je dolazila sporo u svijetlim sinkopama
od kojih glasno padasmo u košmare mraka
Ona nam je dolazila sa svih strana sa svim bojama
dolazila je sa svim zvucima probuđenog mora
kao grlo žene glas ptice dovikivanje vjetra
za sva znana i neznana imena na svijetu
što ih nanovo stvara vedra
nepostojana pjena riječi

Ona nam je dolazila kao šaputanje kiše
kao smijeh djeteta
kao pjesma ljeta
sa svih strana sa svih vrhova iz svih tama
dolazila je sa svih zvijezda sa svih brazda sa svih granica
na rosnom oku na razlistanom čelu na rastopljenoj sjeni
uzvikujući svoje ime kroz silni rog vremena
i dok smo zaneseni varirali u noći što se raspada
veliku temu lijepe svjetlosti
nismo osjetili kako se gasi na otvorenom dlanu zore
prva mala krijesnica na pragu velikog sunca

Препев

Ана Марија Димитриеска, Софија Добревска,
Антонела Љупчевска, Ема Тасеска, Љубица Кабранова

ЧЕШКИ ЈАЗИК

Ментор

проф. д-р Јасминка Делова-Силјанова

Лектура

м-р Ружена Хенкрихова

ODLET SVĚTLUŠKY

Заминување на светулката

Jen ona věděla, jak dlouho
se plazila po kameni
než jí křoví naplnilo
silná křídla.

Potom bylo vše ponecháno
tiché vůli slunce.

Noc ji vrhla do oběžnou dráhu
člověka
a už neexistovalo
ani tělo, ani křídla.

Teprve světlo tehdy říkalo,
že náš druh ještě trvá.

A dlouho jsme beze slov sledovali,
jak se ten nepatrný lezavec
pomalu mění
v hvězdu.

Препев
Бранко Ставровски

NAROZENÍ SVĚTLUŠKY

Раѓање на светулката

Ó

ty, která existuješ jen tehdy, když existuje tma —
dítě temnoty a ticha
jemného větru nad spící trávou
Tebe pozná jen kámen, když mlčí.
Kam bloudíš ve svém pomalém snu,
jako bys šla horečkou světa
a z jeho temných míst se pro mě snažíš vyrývat světlo,
když svým světlem sázíš ještě temnější stíny?

Tebe tvoří slepá temnota noci,
na bdělém křemeni klopýtajícího ticha.
Krásná láska okamžiku,
záře zvědavosti,
předurčená jen na krátký čas k věčné kráse,
světélko věků jež se přede mnou zjevuje

Úžasný/podivuhodný pocit světla —
Jež hyne vlastní září,
a přece žije, dokud trvá noc,
dokud ji ještě obklopuje temnota.

Препев
Дарија Јовановска

ШПАНСКИ ЈАЗИК

Ментор

ас. м-р Игор Поповски

Лектура

Сандра Пења Хименес

PARTIDA DE LA LUCIÉRNAGA

Заминување на светулката

Solo ella sabía cuánto tiempo
se arrastró por la piedra
hasta que el arbusto afiló
sus firmes alas

Después todo fue relegado
a la sencillez del sol

La noche la lanzó en la órbita
del hombre
y ya no había más ni tronco
ni alas

La luz fue entonces el único indicio
de que podíamos ver

Nos quedamos mirando enmudecidos
cómo el insignificante rastrero
se convertía
en estrella

Препев
Мила Николовска

LUCIÉRNAGAS

Светулки

Como ave nocturna salía
en el espacio grande
encubierta bajo el hollín del cielo
bajo el carbón de la luna

La altura abría el desierto de la vista
sobre las hierbas se arrastraba la culebra helada del silencio

El viento sacudía la frondosa rama de la oscuridad
Retumbaban fuerte las estrellas desmoronadas
en mi puño caían
luciérnagas mudas

Solo la noche sabía el significado
de las luces de ensueño
dieron vida en sínkopas
a los grabados fugaces de la oscuridad

Se mezclaban momentáneamente
nuestras pálidas caras
y su voz oscura
como chillido de ave nocturna
fluía en el agua espesa
de la noche iluminada

Препев

Мила Николовска

BÚSQUEDA DE LA LUCIÉRNAGA

Барање на светулката

Nuestras manos estaban llenas de luciérnagas
en un silencio ensordecedor
cuando llegó de repente la desconocida señal de la noche
y se echaron a volar en nuestras calaveras sonoras
Nunca hubo en nosotros tantos arcoíris fugaces
ni tantos olores de orillas adormecidas
En nosotros se mezclaron susurrando todos los costados del mundo
en un tierno abrazar en un extraño no alcanzar
Aturdidos vagábamos como hechizados por la luna
que tiernamente nos guiaba en cataclismos graves
en choques con nuestras estrellas
Pero ellos estaban lejos y la noche estaba en todos lados
contemplada en el cuerpo rociado por nuestros ojos dispersos
Detrás suyo quedará la reina loca de las luciérnagas
y el polvo de nuestros ensueños
para el movimiento exacto por la órbita de la luz
que no existe mientras existe
y que está mientras no está

Препев
Мила Николовска

NACIMIENTO DE LA LUCIÉRNAGA

Раѓање на светулката

O h tú que existes solo si existe tu oscuridad
hija de las tinieblas del silencio
del suave viento sobre las hierbas adormecidas
tú que solo el silencio de la piedra te reconoce
dónde vagas por tu lenta pesadilla
como por la fiebre del mundo
qué sombríos lugares procuras alumbrarme
cuando con tu luz tinieblas más tenebrosas siembras

A ti te engendra la ciega penumbra de la noche
del pedernal despierto del silencio que se tropieza
Maravilloso amor del instante
curiosidad iluminada
destino de la belleza efímera
luz de los siglos ante mis ojos despiertos
maravilloso sentido de la luz
que solo de luz muere
y que vive mientras vive su noche
mientras la envuelve la oscuridad

Препев
Мила Николовска

APARICIÓN DE LA LUCIÉRNAGA

Појавување на светулката

Ella aparece en la penumbra morada
cuando se vive en la oscuridad en medio de la soledad sorda
Todo está reducido en aquel momento en el grano del cosmos
que no germina en el frío que no crece bajo el cráneo
La tierra yace bajo la piedra del silencio
las hojas se esconden la hierba la vence el sueño
y sobre los ojos fluye la resina espesa de la noche

En aquel momento pasa algo que la mente no comprende
pero el pozo de la vista empieza a agitarse:
suaves fuegos artificiales de suaves destellos
aturden el cráneo
en el juego del aire irreal
que empieza a existir en el momento
de la inspiración del sueño

Empieza su juego como un puñado de espigas en llamas
que se mece al viento se alza y cae
en una lenta imitación de los sentidos despiertos
ya álamo temblón ya arbusto de rosas silvestres
ya fuente profunda sorprendida por la luna
la mano se extiende hacia ella y la nube de su frente

fluye como lluvia clara por el tamiz de la noche

Hasta que no expire el sueño
hasta que no quemen la oscuridad
hasta que no se derritan
en las ascuas de sus alas

Препев
Дамјан Блажески

NOCHE DE LA LUCIÉRNAGA

Нок на светулката

S alimos en la noche de nuestras tranquilas crisálidas
en la noche que delimita el espacio
con su ceguera invisible
salimos en silencio pisando hojas secas
sobre la hierba rendida en la oscuridad reseca
salimos en el valle seco de la noche de verano
por la arena extraviada de las montañas
del torrente del insomnio
salimos en la noche errando
con el eco vacío de los pasos y de los montes
caminábamos solo por caminar
sin meta sin propósito sin deseo siquiera
caminábamos sin más de las oscuras crisálidas de la soledad
hacia las oscuras crisálidas del siglo
hasta sentir temblor en los ojos
hasta desplegarse y alzarse
ante los pies cansados ante la mirada yerta
la era alborotada de luciérnagas
que avivaba
que despertaba
que estremecía
el campo luminoso de la noche

Препев

Дамјан Блажески

CAMINOS DE LA LUCIÉRNAGA

Патиштата на светулката

Frente a nosotros se alzaba largamente
la roca oscura de la noche
de la que huíamos adentrándonos
en nuestra propia tiniebla
Entre nosotros se extendía
inalcanzable
el gran secreto del tiempo
envuelto en el musgo del silencio
El racimo del corazón se secaba
bajo la escoria del miedo
hasta que apareció la luciérnaga
como una bella tormenta de verano
entre frutos exhaustos
y agitó su pluma dorada
sobre la frente de la oscuridad
grabándole en las arrugas
sus huellas luminosas
que vienen de lejos
y resplandecen aún más allá

Препев
Дамјан Блажески

TIEMPO DE LA LUCIÉRNAGA

Времето на светулката

Se desvanecía su aliento
en el anonimato de las hierbas
en el enjambre de insectos feos
su rostro ya no se reconocía

La habría devorado el hastío de los siglos
el polvo gris de los insectos perdidos
dispersos en el tiempo
si no se nos hubiera aparecido desde la oscuridad del atardecer
como grito de niño perdido
en el bosque desconocido de la existencia mohosa
Como el grito lleva hacia las fuentes del amanecer
esa pequeña chispa que nació en su seno
la guía por las densas y oscuras aguas de la noche

Para alzarla suave desde las cuevas sombrías de la soledad
hasta las amplias palmas de la vista
donde se extinguirá dócilmente su dulce fruta
dejando tras sí el espeso fruto de la luz

Препев
Дамјан Блажески

PODER DE LA LUCIÉRNAGA

Моќта на светулката

A través de la masa oscura del silencio
tambalea destella y se apaga
la primera luciérnaga
Pero hasta eso basta para que el sereno cosmos de la noche
se agite se anime se estremezca
por los sigilosos relámpagos de la palabra
por los azules rayos del amanecer
Tu palidez anuncia
el gran poder de la luz
como las palabras solitarias que forjan
en el abismo de la existencia
la ola luminosa
del habla
que nos revela
el mundo

Препев
Дамјан Ристов

REVELACIÓN DE LA LUCIÉRNAGA

Откривање на светулката

Deambulábamos largo por la noche del siglo
llenos de vacío
hasta volver a los juegos olvidados
en las escondidillas infantiles entre las luciérnagas
entre las noches cálidas de los vientos adormecidos
Habríamos quedado enterrados
profundamente en nuestra oscuridad
si no existiera el alegre juego azul de la luciérnaga
a quitarnos la arena de las tinieblas de la frente
No venía ella con el poder de iluminarnos
sino en el mudo anunciar
de la hermosa magia de la luz
de cuyas chispas frágiles nacía
la llameante era del amanecer
Ella nos enseñó a creerle
hasta al grano llevado por el tibio viento
que nace muriendo
y que muere naciendo
y que nos enseña a escondernos en nuestra oscuridad
sembrada por nuestra luz
y que nos hizo correr entre las sombras
como entre el sueño y la realidad
de la noche que se desmorona
que gira hacia el día
alrededor del hombro del mundo

Препев
Дамјан Ристов

MUERTE DE LA LUCIÉRNAGA

Смъртта на светулката

I

Buscábamos la luz por doquier en la noche
la buscábamos a ciegas y a tientas
bajo cada hoja cada flor cada roca aguda
la buscábamos incansablemente y con paso firme
en cualquier lado del mundo en sí mismos en los lugares más oscuros
en el horrible insomnio estancado

La buscábamos en la caliza en las campanas apagadas de los bosques
en el ave adormecida sobre la rama del olvido
en el olor del viento en el aliento del pozo
La buscábamos en el sueño en la flauta en las hermosas endechas
que rocían la colina
No conocíamos su rostro pero presentíamos su voz
en la savia lejana de la raíz en la leche de la hierba
bajo la carga pesada del rebaño de piedras
que pace silencio en los prados del siglo

II

Ella nos venía lentamente en pequeñas oleadas
como un puñado de agua sobre el rostro dormido
Ella venía lentamente en sínkopas de luz
que nos hacían caer ruidosamente en las pesadillas de la oscuridad
Ella nos venía de todos lados con todos los colores
venía con todos los sonidos del mar despierto
como garganta de mujer voz de ave llamada del viento
para todos los nombres conocidos y desconocidos del mundo
que vuelve a crear la diáfana
frágil espuma de las palabras

Ella nos venía como el susurro de la lluvia como risa de niño
como canción del verano
de cada lado de cada cumbre de cada tiniebla
venía de cada estrella de cada surco de cada linde
al ojo rociado a la frente frondosa a la sombra derretida
gritando su nombre en el cuerno fuerte del tiempo
Y mientras deslumbrados cantábamos en la noche que se deshacía
sobre el gran tema de la bella luz
no sentimos apagarse en las palmas abiertas del amanecer
la primera pequeña luciérnaga en el umbral del gran sol

Препев
Дамјан Ристов

CIP - Каталогизација во публикација

Национална и универзитетска библиотека „Св. Климент Охридски“, Скопје

821.163.3-1(082.2)

ЦИКЛУС за светулките : студентски преводи на поезија од Матеја Матевски на 17 јазици / [приредиле Катарина Ѓурчевска-Атанасовска, Валентина Милошевиќ-Симоновска]. - Скопје : Универзитет „Св. Кирил и Методиј“ во Скопје, Филолошки факултет „Блаже Конески“, 2025. - 224 стр. ; 21 см

ISBN 978-608-234-133-0

COBISS.MK-ID 67675397